

שא

המשך עדותו של אלוף אריק שרוןהיו"ר אגרנט:

אתה ממשיך להעיד בצורה צדקה.

אנחנו היום רוצים שתעיד על הנושא של המשמעת

בצה"ל ערב המלחמה ובזמן המלחמה, האם הייתה ירידה ברמת המשמעת בתקופה שלפני המלחמה?

א. שרון:

אני כמובן מיד אתיחס לשאלתך, כבוד הנשיא, אני רק

רוצה שתינתן לי אפשרות במשך היום, אם אפשר, לומר

עוד כמה מילים בקשר ל-8 לחודש, כמה דברים שרציתי להדגיש אותם ואשר חשבתי עליהם אחרי שעזבתי את הועדה, ברשותכם, אני מקווה שתינתן לי אחר-כך אפשרות לומר, או האם רוצים שאני עכשיו אומר את זה.

היו"ר אגרנט:

דבר אחד שרציתי לבקש ממך - אני מכין שהיומן של

האוגדה נמצא אצלך, אם כך, הייתי רוצה שתציג אותה

לועדה, כי לנו אין היומן. אנחנו היפשנו אותו.

א. שרון:

כן, אני קיבלתי פניה מלשכת הרמטכ"ל, אני מודה, אני

לא יודע בדיוק מה יש, כי כאשר עזבו קציני סטה

האוגדה, הם אמנם איחסנו אצלי באחד החדרים מספר ארגזים שהם נעולים, אני אף

פעם לא פתחתי אותם, אני חשבתי שזה הדו"ח האוגדה, אני בכל מקרה פניתי אל מי שהיה

הר"ט שלי לקבל את המפתחות, להוציא את זה, אני בהחלט אעביר לכם כל מה שיש שם.

אני מקווה שזה שם, אני עצמי לא יודע מה שהיה, כי אלה דברים שקיבלתי, הייתי אומר,

שהועברו ואוחסנו לפני שבועות אחדים, כאשר היו חילופים באוגדה, בידי אין המפתחות

לכלים האלה, הארגזים ישנם, אני פניח שאנחנו נפתח ונמצא את כל מה שיש שם, ונעביר

כל מה שיש שם.

שא

7893

לנדוי:

אינני מבין, סליחה, הלא זה לא רכוש פרטי של מישהו.

כשאחה עוזב את האוגדה, זה צריך להישאר במשרד

של האוגדה או במקום רשמי אחר.

א. שרון:

אני יכול להסביר את זה, העניין הוא כזה: האוגדה

צריכה להגיש דו"ח. היא לא הגישה עדיין דו"ח.

אנחנו עבדנו על חלקי דו"ח לצורך החתקירים שהיו. עכשיו באוגדה התחלפו כל

האנשים. אין שם היום פרט לראש המטה, אדם אחד ששירת נאמר בחקופה ההיא. עם

עזיבת האנשים נלקחו משם מספר ארגזים שהם ישנם. אני מודה שאף פעם לא פתחתי

אותם. לא הסתכלתי בהם. אני יודע שהם ישנם, מאוחסנים בחדר סגור באיזה שהיא

מקום. כל הארגזים ישנם. אצא לי אין אפילו הספתחות שלהם. אם השאלה, לצורך

מה מונחים הארגזים האלה? הארגזים האלה מונחים לפי דעתי, לצורך חיכוך הדו"ח

האוגדה. מפני שאם החומר הזה היה נעזב, אין פה רציפות של פיקוד. כל הפיקוד

שהיה בזמן המלחמה לא קיים שם. כדי שאפשר יהיה לחבר את הדו"ח האוגדה, זה

כנראה החומר שנשאר. אני קיבלתי מניה מלשכת הרמטכ"ל בנושא הזה. אני עצמי פניתי

לחפש את מי שהיה השליש שלי בנושא הזה, שהוא איש פילואים היום. בידי

מפתחות של הארגזים האלה.

לנדוי:

טוב, אלוף שרון. אבל בכל זאת אני קצת מאוכזב.

מפני שזה הלא לא יתכן. אפילו אם כל הקצינים מחלפין

שהם מוציאים, אני מקבל את זה כחוס לב, חומר רשמי. מפני שמחר אינני יודע מה

עוד יוציאו. האם זה לא היה הרבה יותר פשוט שאתה תדבר עם היוורש שלך בחפקיד הזה

וחאמר לו: הנה, חדאג לזה שהחומר הזה יישאר במרוכז באיזו פינה במשרד. הלא

עד כדי כך צריך להיות אסון בין מפקדים בכירים ככה"ל.

א. שרון:

אני אומר לך. אני חושב שלך הילופי תפקידים היו

נערכים באופן מסודר, כך זה גם היה קודם אולי.

המצב היה שונה. אני עזבתי את תפקידי כאשר האוגדה ישבה במערב לחעלה. לא מטרתי

את תפקידי לאף אחד. אני לא מטרתי תפקיד לאף אחד, לא היה שום סמלא מקום. עם

טא 7894

ישיבה קל"י - אהחצ

אלוף א. שרון

נשארו מספר קצינים, הסגן וכן הלאה. אנחנו מדי פעם ניהלנו חקירי מלחמה. כדי לבוא ולהשיג את המהלכים בתחקירי המלחמה, לא היה מנוס מלהחזיק בחומר. זה לא מסוג המצבים, הייתי אומר, שנניח אני הייתי יכול לבוא אחרי שעזבתי - לא בגלל איזה שהם יחסים מעורערים במקום שעזבתי - שהייתי יכול לבוא למקום הזה ולקבל משם את החומר. זה היה חומר מרוכז.

אני מודה ואומר, אינני יודע אפילו בדיוק מה

יש בחומר הזה. החומר הזה היה מרוכז. מתוך החומר הזה השתפשו לצורך סתן עדויות. החומר הזה הוא חומר שפחכה לכתיבת דו"ח האוגדה. זה בעצם החומר היחידי שיטנו היום לכתיבת דו"ח האוגדה.

אני בהחלט מקבל את דעתך, שלו זה היה נעשה

באופן מסודר, ז"א אני הייתי סוטר למישהו, אני דרך אגב רוצה לומר, אני כשעזבתי לא לקחתי אתי שום חומר. לא תיק, לא רגז, לא מפה. לא שום דבר.

אבל המקום שבו החומר מאוחסן זה חדר שברשות מבצלי:

הצבא או ברשות פרטית?

ברשות פרטית. א. שרון:

זה אסור לחלוטין, עם כל הכבוד. אבל לדעתי סיד מבצאל:

צריך להתזיר את זה לצבא, התאר לך, למשל, שפטהו

מהמספר הזה היה דרוש בשביל שפשו פלילי. זה יכול להיות חומר מפתח בעניין המור, או כתביעה אזרחית, או בעניין פיבורי כל שהוא. אין כל אפשרות להחזיק חומר כזה. אין כל הצדקה להחזיק חומר כזה ברשות פרטית.

היו"ר אגרנט: אחת אומר בארגזים, איפה הארגזים נמצאים?

הארגזים האלה נמצאים. אלה מספר ארגזי ברזל א. שרון:

נעולים במנעולים, שנמצאים היום בחדר סגור אצלי

במסק. בחדר נעול, חדר עם סורגים. הארגזים האלה הובאו לשם עם עזיבת הקבוצה האחרונה של האנשים שהיחה באוגדה בזמן המלחמה. החומר הזה הונח לצורך כתיבת

7895

דו"ח האוגדה . על הדו"ח האוגדתי אנחנו עדיין לא ישבנו בשלמות, פרט לאותם החלקים שהיינו זקוקים להם לצורך החקירי המלחמה. החומר הזה כולו צריך לשבת עליו, לקרוא אותו, לחבר את הדו"ח. למסר אותו.

אכל אני חושב שהסדר הטוב מחייב, כפי שחברי הציע,

היו"ר אגרנט:

למסור את זה למפקד האוגדה או למישהו שממונה

על דברים טכניים.

אני יכול למסור את זה לענף היסטוריה.

א. שרון:

צריך למסור את החומר למי שממונה על דברים כאלה.

היו"ר אגרנט:

שזה יהיה במקום כזה שחיה לך גישה לצורך כתיבת

הדו"ח.

המקום שאני יכול למסור אותו - אני צריך לעשות

א. שרון:

את הפעולה הבאה.

כינתיים אנחנו רוצים לקבל את היומן שלך.

היו"ר אגרנט:

אני מבטיח לכם שכל מה שיש שם - יובא לפניכם בהקדם

א. שרון:

האפשרי, בדיוק כפי שהוא.

אתה רוצה להגיד כמה דברים עוד על ה-8 לחודש.

היו"ר אגרנט:

כן. אני רציתי להתיחס לכמה דברים. נשאלתי בעיקר

א. שרון:

על ידי רב אלוף ידיו, נדמה לי, בקשר לחכנוח

והפקודות השונות לגבי הפעולה ב-8 לחודש. אני עוד פעם הרהרתי בכל הנושא הזה,

לראות איך ראיתי את הדברים האלה באותו היום, ואני סוכרת לציון שלפי דעתי עם

כל החיכוכים והשינויים שהוזרמו לפי לוח האירועים שראיתי כאן במחצית השניה של

הלילה או לקראת בוקר, ובשעות הבקר, עם כל שהיו לנו עד סצמד, לא עד סצמד וכו',

7896

בסך הכל התכנית הבסיסית הייתה טובה. לפי דעתי | התכנית הבסיסית הייתה טובה. התכנית של הפיקוד הבסיסית הייתה תכנית טובה. צריך לזכור שבאותו הזמן מצב האויב בגיזרה היה כזה : האויב היה בכל השטח מקנטרה ודרומה. כאשר באיזור קנטרה הוא ודאי היה - זה אני לא ראיתי, זאת אני יודע מתוך לימוד החומר - וראי כוח אויב יותר רציני. דרוסה, ככל שהיחה ירידה מאיזור קנטרה ודרומה, האויב היה יותר דליל, אבל היה אויב. כאשר שוב הייתי אומר, לקראת הסיום של החלק הדרומי של האי בלח, במקומות האלה כבר היה כאן אויב במספרים לא קטנים, כאשר האויב באותו זמן, כפי שתארתי בסעיף הקודמת, בחנועה מסערה מזרחה. בעצם זה היה היום שהאויב היה צריך כנראה להשלים את משימתו של השתלטות על רכס הגבעות.

ההתרשמות שלי, כפי שאני זוכר אותה, בטוחה שראיו

שכל השטח הזה מהמקום שבו אני הייתי על האזור של האי בלח נראה היטב כחצמית - כל השטח הזה היה בו אויב. כאשר כחלק הצפוני האויב היה דליל יותר וחלש יותר, וככל שהתקבנו לאיזור איסמעיליה דרוסה, האויב היה חזק יותר וסרוכז יותר. התכנית הבסיסית, זאת שאמרה שאוגדה 143 נמצאת בבליטה או בלחץ מכיוון מזרח לכיוון מערב ומכיוון דרום מזרח לכיוון צפון מזרח, ישר כלפי מערב, ומאיזור רכס חסדיה כלפי צפון מערב, כאשר האוגדה השניה תוקפת מצפון לדרום - לפי דעתי התכנית הייתה טובה. אני מצאד לנהוץ להדגיש, כי למרות שיש בליכי הרכה על אלוף הפיקוד, אני לא יכול שלא לבוא לומר כאן בצורה הכי כנה שאני חושב שהתכנית הזאת הייתה תכנית טובה ביסודה. ואני לא סתיחס כרגע אם הוסיפו לרוץ למצמד או לא הוסיפו לרוץ למצמד. התכנית הבסיסית עצמה הייתה תכנית טובה. הצהה הייתה שהתכנית הזאת לא כוצעה.

אני רוצה להתיחס גם כן להערה של רב אלוף ידין, כשא

אמרתי שנראה לי - אינני יודע מה היה אחרי שאני עזבתי - שלא תקף במסגרת אוגדה 162, לא תקף כח גדול מכת של גדוד אחד. נדמה לי שהייתה הערה אלא או שאלה של רב אלוף ידין שאמר, אבל כל החטיבה מנתה 40 טנקים. חטיבה 460 מנתה 40 טנקים.

7898

א. שרון:

וכמובן הנושא השלישי, שאותו הזכרתי בפעם הקודמת
 שזה הזוה אוגדה 143 דרוסה, טבעצט מגפת האויב
 באוהו יום, היה להפוס את רכס הגבעות, ואנחנו פּינְדְנוּ לוּ מרחב די ניכר בחנוקתנו
 כלפי דרום. אני מצאתי לנחוץ להדגיש זאת מפני שיש לי כמובן הערה שאני אמרתי בפעם
 הקודמת, שלא היו מפקדים בשדה, לא היו מפקדים בשדה ברס"מ ^{מעל} מפקדי אוגדות עד סוף
 המלחמה. בדבר הזה לא השתנה שום דבר, לא ב-15, לא ב-16, לא ב-17 ולא באף אחד
 מהתאריכים היותר מאוחרים. אבל בהאריך הוא באותו יום של ה-8 להודש
 אינני בטוח שלו או בהחלט יכול היה להיות, שלו היחה מתבצעת אפילו התקפה
 אוגדתית אחת, בשלימות, אפנס מצפון לדרום, דרך שטח שהיה חלש יותר מבחינת האויב
 כשטח הצפוני היה בו אויב, אבל היה שטח חלש יותר, אני חושב שיכול להיות שפני
 המערכה היו שונים. ברור לי לגמרי שלו היו נכנסות לפעולה שתי אוגדות, ואלמלא
 היו עוד מזיזים אוגדה נוספת דרוסה, בהחלט יכול היה להיות שכל זה היה מקבל צורה
 אחרת, ואני כבר הגדרתי את היום ההוא כיום הקריטי של המלחמה.

אני רציתי לאמר עוד דבר אחד. אני ביום ההוא
 היחה ה-8 לי הרגשה טבעצט אין יותר איזה שהיא אוטוריטה של ממש, וזה היה הלילה
 שאני התקשרתי לשר הבטחון, ובקשתי ממנו לבוא כדי שאפשר יהיה לטוחח אותו בגלל
 ירידה של אנשי קומנדו באותו לילה, לא ניתן היה הפגישה לא התבצעה, הוא לא יכול
 היה להגיע אלינו, והפגישה הזאת לא התבצעה.

היו"ר אברנט:

עכשיו לנושא המשמעת.

א. שרון:

אני לא חושב שהיתה ירידה במשמעת במלחמה.
 זאת אומרה אני לא הרגשתי שהיחה ירידת משמעת.
 אני חושב שצה"ל לא הצטיין אף פעם, הייתי אומר, במשמעת מלאה. מה חשבתי על זה
 בעבר, הרגשתי בעבר היחה, ואני מדבר על לפני מספר שנים, היחה לי הרגשה שאם
 אנחנו נעמוד ביום מן הימים במלחמה קשה, לא כשהצבא הוא גם מנצח אלא במלחמה קשה,

ועדת החקירה, ישיבה ק"מ

7899

6.8.74, ישיבת אחה"צ

העוד: האלוף (מיל) אריאל שרון

ש. אריאל:

בהחלט יכול להיות שהמסמעת שהיינו מורגלים

בה, לא העמוד לנו. ועכשיו איך ראיתי את הדבר

מאופן מעשי, עם פתיחת המלחמה. אני עם פתיחת המלחמה מבחנתי, וזה היה ביום הראשון

כשבאתי לשם, הבחנתי, כשראיתי את, הייתי אומר, כשדברתי עם חיילים, ודברתי

עם מפקדים וחיילים, היתה לי הרגשה שכדי להיות מורגלים לעמוד בפעם - במאמץ

הקשה שעמד לפנינו, הדרך היחידה, היא על ידי ממש דוגמה אישית. היתה לי הרגשה

שכל ההיארכיה הרגילה, וספגתי הסטוס הרגילים שהיו מקובלים, לא יעמדו מול

הלחץ והתלם הקשה שאנשים שלנו עמדו בו. לכן אני בחרתי בשיטה פהרגע הזה ואילך

של המצאות עם אנשים, אם האנשים תהיה להם הרגשה שאחת מחלק איתם את הנטל

בצורה שווה, הם יעשו כל דבר. ואני מוכרח לאמר, אני הבנתי כך עד סוף המלחמה.

לא נתקלתי כל ימי המלחמה, אפילו במקרה אחד שאנשים לא באעו בצעו הוראה,

אפילו במקרה אחד, אני מוכרח להדגיש דבר שאמרתי לקצינים כשנפרדתי מהם עם סיימי

את תפקידי באוגדה, שלא קרה לי פעם אחת, במשך קרוב לארבעה חודשים עם אנשים

אלה, כולל בימים הקשים ביותר, לא קרה לי אף פעם אחת שאחרגז עליהם, או

שאני אצטרך לדבר אליהם בקול רם. אני אף פעם אחת לא דברתי אליהם בקול רם

הלא נתקלתי אפילו פעם אחת כפופעה הזו של אי מלוי איזו שהיא הוראה, או הייתי

אומר מלוי הוראה שלא מתוך רצון עם כל הקשיים שהיו.

איך זה היה קורה אלמלא נאמר הדבר הזאת, אלמלא המצאות עם אנשים וכן הלאה

יכול להיות שזה היה מקבל צורה אחרת. אבל אני לא נתקלתי בדבר הזה כפני עצמו

כי אני נקטתי בשיטה הזאת, זאת היתה ההרגשה שלי, שאם אנחנו רוצים להשגב

כאן הישב, אנחנו צריכים הייתי אומר, להימצא ולחלק עם האנשים את המעמסה.

ולפי דעתי הדבר הזה השתלם בצורה מוחלטת. לבוא ולאמר לשאלתכם שלפני המלחמה

היתה התרופפות מסמעתית, אינני יודע אם הייתי יכול לאמר שהיחה החרופפות

מסמעתית. היתה בעיה מיוחדת במינה, בעיה קשה, פסאני סכלתי מסנה כל הקופת

הייתי אלוף פקוד הדרום. וזה העוכדה של העדר, הייתי אומר מסכירות ברורות של

פקוד, ומכנה שהוא נוגד, היגה אומר,

ועדת ההקירה, ישיבת ק"מ

6.8.74, ישיבת אחה"צ

העד: האלוף (טיל) אריאל שרון.

7900

א. שרון:

כל הגיון צבאי. אינני יודע אם הנושא הזה

כבר עלה לפניכם או לא, אבל הייתי אומר שרשרת

הפקוד לגבי הכוחות בסיני, היתה מעוותת. הכוחות שהיו בסיני היו כפופים

בעצם לשתי מפקדות, במשך כל השנים, זה היה גם בתקופת מלחמת ההחשה,

לסקוב:

באיזה מידה זה השפיע על המשמעת ?

א. שרון:

היו לזה הרבה השפעות, אני גם אומר איך החברה

על זה, במצבים שונים שנחקלתי בהם. בעצם היה

כאן מצב מוזר, הכוחות מבחינה מבצעית, הכוחות הקדמיים מבחינה מבצעית, היו כפופים

לי מבחינת פקוד. מבצעית בלבד. הכוחות לא היו כפופים לי בכל הנושאים האחרים.

אני למשל, לא אני יכולתי לטפוס את האנשים. אם למשל לא מלאו את תפקידי, לא היתה

לי כל השפעה על מינויים, לאו העלאתם בדרגה. אני מודה שלא אחת הייתי מופיע

ואני הייתי מבקר בחזית הזאת לעתים קרובות מאד, מסך קרובות מאד, לא אחת

הייתי בא והייתי מוצא מפקד גדוד חדש, הייתי שואל אותו, מי אתה ? והיה אומר

לי התמניתי כמפקד גדוד חדש. הייתי אומר, זה הגיע עד כדי אבסורד מוחלט

כשיום אחד התמנה קצין אג"מ במפקדת האוגדה בסיני והדבר הזה אפילו לא הובא

לידיעתי.

הנושא הזה הועלה בפני הרמטכלים הן בר לב

והן אלעזר הרבה מאד פעמים. אני ע אף פעם לא הצלחתי לגבור על כך, שלא נדבר

על קשיים אחרים, למשל, הרכב והאמצעים בקו, הציווד, היו מחולקים לציווד

שהיה קשור וכפוף לפקוד דרום, שאנחנו היינו, הייתי אומר, מספקים לו דלק

ומתקנים אותו, ורכב שהיה כפוף למפקדת הגי"ש שהיא היתה מטפלת בו ומתקנת אותו.

בייתי רוצה להדגיש, שכזמנו ^{בשלהי 74} ~~בשנת 74~~ מפקד פקוד הדרום, היה מועמד לקבל

את התפקיד הזה עוד אלוף אחד, זה היה האלוף של. והסיבה שהאלוף של סירב בתוקף

לקבל את התפקיד,

7901

ועדת החקירה, ישיבה ק"מ

6.8.74, ישיבת אחת"צ

הער: האלוף (טיל) אריאל שרון

א. שרון:

היה כחוצאה סכך, או כגלל זה, שהסכנה הזה נראה לו מסורבל ובלתי נכון עד כדי כך שלא ניתן היה לעבוד בו. אני יכול לספר על שיחה שהיחה לי עם האלוף טל, ביום בו קבלתי את הפקוד, כשאני ניסיתי לשכנע אותו שאני אמנה צפונה לפקוד הצפון והוא יילך דרוסה, ואמרתי לו, נכון שזה בלתי תקין, אבל אפשר אולי להתגבר על זה בעבודה יום-יומית. הוא התעקש, התנדב ולא היה מוכן לקבל אותו.

אני יכול רק לאמר פה, שהסכנה הזה גרם לבזבוז של מליונים ואבדני ציוד. כי כעצם היו פה שתי כחובות. הכחובת האחת, שהיא פקדה על הענין מבצעת וחלק מהציוד היה באחריותה, כחובת שנייה, מפקדה אחרת, שישבה סאתור ולא היה לה קשר לפעילות המבצעת שהיא היתה אחראית על חלק אחר של הציוד. והיא כעצם היתה ממנה את האנשים, מעלה אותם בדרגה, שופטת אותם, כשהם לא היו מתאימים לתפקידיהם. המצב, הייתי אוסר, היה בלתי נסבל.

אני העלתי את זה הרבה מאד פעמים. העלתי את זה בפני שני הרמטכלים והעלתי את זה בפני שר הבטחון. בזמן אחד, כחקופה אחת, היחה לי הרגשה שאני אצליח להתגבר על הנושא הזה, והיה בחורף 72, כשלקחו ממני את רצועת עזה לאחר חסול הטרור ברצועה, נלקחה ממני הרצועה, והועברה לפקוד מרכז, והסיבה הנמוק היה, כדי לאפשר לי להתרכז בחזית העיקרית. אני כסוכן ניסיתי להשתמש בדבר הזה, כדי לקבל את הפקוד הטלא, כפי שצריך להיות, על הכוחות שם, לא הצלחתי. שר הבטחון אמר לי שהוא חושב שזה הגיוני, ונראה לו שזה הגיוני, והוא יתמוך בדבר, אבל הדבר לא הגיע אף פעם לידי דיון נוסף לשר הבטחון. והענין נפל.

אני מודה שאני ראיתי בדבר הזה, אני ראיתי בזה משהו

שהוא מעבר לשקולים טעניניים - ענייניים.

7902

ועדת החקירה, ישיבת ק"מ

6.8.74, ישיבת אחה"צ

הער: האלוף (טיל) אריאל שרון

א. שרון:

הנושא הזה של כפיפות כפולה של הכוחות בסיני.

אני המיד טענתי ואני טענתי את זה אז, ואני טוען את זה

גם היום. שהיה נסיון, הייתי אוסר,

היור"ר אגרנט:

זאת אוסרת, מהזדמנות זאת אתה ניסית לבטל את הכפיפות

הכפולה הזאת, כן ?

שרון:

בהחלט. בהזדמנות זאת ובעוד הזדמנויות אחרות.

זה נושא שהיה עולה בפגישות אישיות בין הרמטכ"ל וביני

אני הושב שכמעט בכל פגישה. זה דבר שהעלתי אותו בדיוני טכ"ל. בכל מקום אפשרי

הבעתי לשנות את זה. כי זה יצר מצבים בלתי נסבלים, ממש מצבים בלתי נסבלים.

אני הושב שהיה בזה לא מעט כוונות לא ענייניות, זה הייתי אוסר, להחזיק אותי

כאלוף מקוד, גם כן באיזה צבת מסויימת, שהיא בודאי לא הייתה מוצדקת.

למדוי:

ממתי התסדר הזה היה קיים ?

א. שרון:

התסדר הזה היה קיים אני הושב משנת 1969, אני בזמנו

כשהיה אלוף גביש, אני זוכר שאמרתי לו, אני ייעצתי לו

בזמנו, לרדת ולעזוב את מקום המפקדה בבאר-שבע, זה היה כמלחמה ההתשה, ולעבור

לסבה בסיני, ולא לחת להקים מפקדה גרסת בינו ובין הכנרת. שיוקח לא קבל

אז את דעתי, אני אמרתי לו את זה בתור, הייתי אוסר, כאדם מן הצד.

אז הדבר הזה נקבע וכך הוא המשיך, הייתי אוסר, חרף כל המאבק שהיה.

ונחתי לדוגמה אף מאבקו של אלוף של בנושא הזה.

אני כבר לא רוצה לדבר על איזה קטיים לוגיסטיים זה גרס.

ועדת החקירה, ישיבה ק"מ

6.8.74, ישיבת אה"צ

העד: האלוף (מיל) אריאל שרון

7903

לנדוי:

עד אז אוגדה סיני,

א. שרון:

לא, לא היתה אוגדה סיני. ברגע שהוקמה האוגדה, היא

הוכפפה כפיפות מבצעית לפקוד דרום וכפיפות סבל הבחינות

האתרוגה למפקדה בייסות השריון. זה כסובן נתן הייתי אוטר, מרווח רחב מאד

למפקדי האוגדות השונים, מרווח רחב מאד של חסרון, אפשר היה לגמור דבר עם אחד
ועם השני, ואפשר היה לרוץ למטה הכללי וכן הלאה.

עלינו כמפקדה הפקוד זה היה דבר שהקשה בצורה כלתי רגילה, פמש בצורה כלתי

רגילה. אני רוצה לאמר לכם באופן הכי ברור, שכעצם הייתי שיכול היה בפגל

לחת פקודות שם, זה הייתי אני. ולסרות שבדרך כלל מפקדה לא עובדת עם מפקדה

דרך אלוף הפקוד, אלא מפקדה עובדת עם מפקדת בסכיבות הפקוד, אני יכול לאמר

כאן באופן גמל ברור לגמרי, שאני לא זוכר איזו תקופה שאפשר היה לעבוד עם הכוחות

כסיני, בדרך של מטה מול מטה, שמטה נותן הוראות למטה או מעביר מחרגס או

או מפרש הוראות למטה שמתחילו. בששנא ובנושא הזה היו, הייתי אוטר

חלוקי דעה רביס. ✓

הדרך שאני התגברתי על הנושא הזה, היתה הדרך הבאה.

פשוט פקוד צמוד, אני כמלחמת ההתשה כיליתי את רוב הזמן כסיני. והייתי גם נוהג

בכל מקרה של כוננות לרדה עם המפקדה לסיני ולשבת שם, ופשוט בעצם נוכחותי

ובמסקל האישי שהיה לי ביחס למפקדים לא נתקלתי בבעיות. אבל זה שהמטה של פקוד

הדרום נתקל בבעיות חריפות מאד בכל ימות השנה, אני יכול לאמר לכם זאת

בלבא במלוא הוודאות. כך ששם נוצר עוד מצב נוסף מסוכך מאד, ודוקא בחזית ✓

העיקרית של מדינת ישראל. ואני מוכרח לאמר לכם, לא מצאתי מעולם את ההגיון

לא הצלחתי להכין מעולם את ההגיון שבכפופות הכפולה הזאת, פרט לרצון להצר

את צעדיו של המפקד. ✓

ועדה החקירה, ישיבה ק"ט

6.8.74, ישיבת אחה"צ

הער: האלוף (סיל) אריאל שרון

7904

האם הכפיפות הזאת לא התחילה לפני שבאת לפקקוד ?

ידין:

הכפיפות התחלה לפני.

שרון:

ואז זה לא בא להצר את צעדיך.

ידין:

אני יודע ששייקה מעולם לא ערער על זה, נדמה לי

א. שרון:

שמעולם לא ערער על זה. אני ערערת על זה מיד כשבאתי.

אני מבין את מה שאתה אומר, אני רוצה לגמור עם המכונה

ידין:

הזה עד הסוף, היות והמכונה הזו בא עור בזמן שהאלוף גביש

היה, אז מבהינה אידיאולוגית - אם אפשר לאסר כך - אי

אפשר לפרש את הקונספציה הזו, כמשהו נגדך.

המשיכה רצב, א.

לפני כן רשמה י.ע.

-21-

ועדה החקירה - ישיבת ק"מ

6.8.74 - אחה"צ

הער: אלוף אריק שרון

ר,ב

פאן שאלוף גביש עזב עברה תקופה ארוכה. שנת 73,72,71,70.

אריק שרון:

במשך כל השנים האלה התנהלה מאבק מר בנושא הזה.

אנא מדבר על הקובצפציה הראשונית.

י. ירישין:

למה אני שואל אותך את זה, כי כנקודה הזו יש חולשה. אני מבין מה שאחה אומר - שמזמן שהחמנה פרשה את זה כך. מבחינת המבנה היתה

אצאאאאאאא

לזה לכאורה סיבה אחרת. השאלה שלי שאני רוצה לשאול אותך: האם יכול להיות שהסיבה היא אחרת, והיא הסיבה שהמפקדים שהיו בתקופה הזו היו אנשים שמעם היו מפקדי גייסות השריון. אני עוזב רגע את הבעיה של טל, שזהלכאורה סותר את ההנחה שלי, שהוא היה גם כן משריון אבל לא היה רמטכ"ל, כלומר, שבגם ר"א בר-לב, ובגם ר"א אלעזר, למעשה כאשר הם היו מפקדי גייסות שריון, רצו לשמור על כאילו עצמאות מסויימת של הגיס, לכן כאשר הם הפכו לרמטכלים ה"ספרי-דה-גור" הזה כאילו הטעה אותם, יש בזה משהו או לא?

אני חושב שמאז התקופה שהזכרת אותה עכשיו, היתה החפתחות

א. שרון:

גדולה מאד בשריון, מבחינת כמות. (אני עצמי מנסה לראות שמה

זה מה שהסתתר מאחורי העניין).

היכולת של גייסות שריון לשלוט על כמות הטיבות השריון שהיתה,

היתה לפי דעתי, הרבה מעבר ליכולת, הדבר בהחלט התבטא גם בפיקוד שהיה בסיני. אגב נוצר מצב אבסורדי, מי שישב בסיני היתה אני, מי שהיה שם מספר פעמים בשבוע, היי אני, אני ישבתי שם כל הזמן בסיני. הגיס היה יורד לשם לעיתים רחוקות מאד, יכולתו לשלוט היתה קטנה מאד. אז יכול להיות שהם המשיכו את אוחז הקו שהיה נקוט בידם.

מה היה מעבר לדרוש לגיס?

היו"ר אגרנט:

כמות העוצבות, החטיבות, האוגדות שסרו לטרוחן, למיקוחם

א. שרון:

של גייסות השריון, אם מבחינה מיקרית ואם מבחינה חילוית מקצועית,

היה בהחלט מעבר למה שמפקדה אחת או מפקד אחד יכולים לשלוט עליהם. אני עונה לר"א ידי

6,8,74 - אחת"ב

העד: אלוף א. שרון

א. שרון:

שיחן שבאיזה שהוא מקום בתת הכרתם עדיין הם הרגישו, בפני שהרגישו כאשר היו כוחות קטנים, אבל בכל זאת, זה לא היה מצב שבו אף אחד לא ערער על כך. עמדו מה כמה מפקדים, שלא ספק היה להם כשרון, ניקח בעיני אלוף טל היה לו הרבה נסיון. בעיני, גם לי היה הרבה נסיון, בכל זאת שרתתי שנתיים כמפקד חטיבת שריון ופקדתי על אוגדה מטורית בסיני בשנת 67, כאן לא מדובר באנשים שאין להם נסיון, כאן מדובר באנשים שיש להם נסיון. אני מוכן בהחלט לא ליחס חשיבות מוגזת לזה.

י. ירין: אני כן מיחס לזה. אבל שאלתי את השאלה הראשונה הזאת על סנת

לשמע מה אחת אומר. עכשיו אשאל אותך שאלה שניה:

מה היה הנימוק הפורמלי-הרשמי בישיבות טטה, נניה אפילו

שאתה צודק, הרמטכ"ל בטח לא אמר בישיבת המטה הכללי- המכנה הזה הוא כדי להצדק את

צעדיך של אריק. א, מה היה החשבה הדוקטרינת הרשמית למכנה הזה?

א. שרון: א, הייתי מציע לחפש בעיקר את הפרוטוקולים האלה. היה בעיקר

דיון אחד ארוך שלם עם מפקדי האוגדה בסיני, דרך מכחינת עיתוי

כדי לנסוח לאתר פתי זה היה, זה היה לקראת כניסתו של אלברט ז"ל לתפקידו. כי אני

זוכר שגם דן לגר וגם אלברט היו נוכחים בדיון, מכאן אני מקיש זה היה סמוך.

אני מציע לקרוא מה היה הנימוק. עד כמה שאני זוכר, הנימוק העיקרי הזה, שהגיס

מפקד על אימוני השריון ולכן האימונים צריכים להיות ביד אחת. ומאחר והחטיבת

העורפית שהייתה שם, היא הייתה עוסקת בעיקר באמונים בהקטטה שהיא הייתה מאתור,

לכן צריך להתחזק את זה ביד אחד. נדמה לי שזה היה הנימוק העיקרי. ואם אני לא זוכר,

אני מציע לעיין בפרוטוקול ושם ודאי ימצאו כל הנימוקים מכל הסוגים. כפי הנראה

זה היה הנימוק העיקרי, בעיני, הוא היה נראה נימוק בלתי מוצדק וגם נימוק שולי

מול ההדבשה שהייתה של החזית העיקרית של מדינת-ישראל. לכן גם אסרתי, כאשר נלקחה רצועת

עזה, נאמר לי - כדי שאוכל להתרכז בחזית העיקרית של מדינת-ישראל, אבל לעומת זה

6,8,74 - אח"צ

הער: אלוף א, שרון

א. שרון:

לא חל שום שינוי, הייתי אוסר, בכל מה שנוגע להבהרת סמכויות הפיקוד בשטח, כפי שאמרתי, אני מצאחי את הדרך להתגבר על זה, דרך קשה, מאד לא נוחה, פשוט על ידי נוכחות אישית במקום.

היו"ר אגרנט: וזה השפיע על המשמעת?

בהחלט, כהחלט, זה הייתי אוסר, כאשר אתה נמצא במקום

א. שרון:

בחזית קשה, החזית היא תמיד קשה היתה שם, הן בימי אש והן בימי

רביעה. זאת היא חזית קשה, שבה המפקדים הנמצאים במקום, הייתי אוסר, מירת התקדמותם והצלחתם, הייתי אוסר, אין לה שום קשר ליכולתך אתה, או ראיתך אתה כמפקד מי שרואה אותם יום ביום בביצוע משימותיהם, אני חושב שיש בזה פגם רציני, אני בא ואומר עוד-פעם - לכוא ולומר היום, הייתי אוסר, שתדרך להתגבר על זה, ביתה, להמשיך באותה השיטה שאני נקטת בה. היא היתה שיטה קשה, אני מודה, היא היתה שיטה קשה מאד. זו פשוט שיטה של הימצאות במקום וירידה לפרטי פרטים ושימוש בכוח ההשפעה שהיה לי על האנשים כמישרין. אני מודה, שזה היה הרבה יותר כוח השפעה אולי מוסרי מאשר אפשרות של שימוש באיזה שהוא גורם של חוק, אני על כל פנים, אינני חושב שפעם באיזה שהיא צורה יכולתי לנקוט, או נקטתי, כי גם לא יכולתי, איזה שהוא צעד משמעותי, אינני זוכר שנקטתי איזה שהוא צעד משמעותי נגד מישהו בחזית התעלה, גם לא יכולתי, אבל גם לא נקטתי, אני מצאחי דרך להתגבר על זה, יכול להיות שזה מה שהיה צריך לעשות.

אני רוצה לומר עוד דבר - אם אני מנסה להסתכל עכשיו

על המלחמה, יצא לי לראות מפקדים בכל הדרגים במלחמה, ממפקדי טנק, מפקדי גנ"ס, מפקדי מחלקות של צנחנים ועד מפקדי אוגדות, אני אינני חושב, אני מדבר על מה שאני ראיתי, אני מסתייג אני מדבר על מה שאני ראיתי וראיתי את הכוחות האלה במלחמה מקרוב מאד, אינני חושב שהיו סימונים של העדר משמעת, אני אסרחי, אני לא נחלקתי

6.8.74 - אהה"צ

העדי: אלוף א. שרון

א. שרון:

בדרגים האלה, אני חושב שהיו סימנים של אי סילוי הוראות בדרגים הבכירים, כהחלט, אני הואשמה באי-סילוי הוראות, אני אמנם טוען...

היו"ר אגרנט: באיזה דרגים נתקלת?

א. שרון: אני לא נתקלתי בדרגים באי סילוי הוראות, אני ראיתי אנשים

מבצעים את כל ההוראות, אני יכול למסל להצביע על שתי הוראות

שנחן אלוף סקורד, ואני חושב שמין הדין שאני אזכיר כל מיני דברים שיש בליבי, שאני

ראיתי שהוא כן עשה. אני ראיתי למשל את ההוראה שלו לאוגדה 162 לתקוף, והיא לא

תקפה, אני ראיתי את ההוראה שלו, ז"א אני יודע שהיתה הוראה שלו - עוד-פעם ל-162

בסופו שאתם לצערי לא דניס בו, זה ב-16 לחודש, לתקוף בציר עכביש, והאוגדה לא

תקפה. ואנחנו יודעים היום, אחרי החתקור האחרון, אני אמנם, לי זו לא היתה הפתעה,

אבל אנחנו יודעים היום אחרי החתקור האחרון, שהיתה הוראה של האלוף גובן לתקוף,

אבל האוגדה לא תקפה. היא עשתה, היא החליפה את, היא ירחה בארטיולריה, אבל היא לא

תקפה. מצד שני, אני אומר עוד-פעם, אני לא נתקלתי ברסוח של ספקרי חטיבות, של

ספקרי גדודים, של ספקרי פלוגות, אני מדבר כרגע על הקופה המלחמה, לא נתקלתי

כתופעה שאנשים לא ביצעו הוראות. יחד עם זאת, אני בהחלט סוכן להרגיש מה שאסרתי

בתחילה - כדי שאפשר יהיה לעמוד במשימות הקשות ביותר האפשריות, המטמעה צריכה להיות

הרבה יותר חזקה. ז"א, בכלל לא צריך להשאיר את זה לשיקולו של אף איש בשום דרג,

אם הוא כן מבצע או לא מבצע, והייתהאומר שזה לא יכול להיות בנוי על זה, שמפקד

אוגדה תמיד ימצא עם הסנקים הקדמיים בשדה, וזה יהיה האמצעי העיקרי כדי שאנשים

יבצעו כל דבר.

לנדאו: התחלה לומר, שהיו מקרים של אי-סילוי פקודות בדרג הבכיר -

אוגדה 162 לא תקפה - האם היו גם מקרים שאוגדה 143 לא פילאה

פקודות? אני רוצה מה להכנס לעצם העניין. קראתי בעהונות ראיון אתך, ואחר כך הסבר

6,8,74 - אחת"צ

העד: אלוף א. שרון

לנדאו:

לראיון. הייתי רוצה לשמוע מה עמדתך, בצורה מוסמכת, ביחס לשאלה הקשה של מילוי הוראה. מהי מותר למפקד, באיזה דרגה שהיא, או מפקד בכיר, אם אחת רואה פה הבדלים, שלא למלא פקודה?

א. שרון: דבר ראשון - אינני רואה הבדל בין מפקד בכיר למפקד זוטר.

אני לא חושב שיש כאן הבדל.

דבר שני - לעצם המקרה שמהיחס אלו, אותם הדברים שאמרת - הדברים

האלה אמרת לגבי פעולות שלצעכי כן בצעתי. זה לא לגבי פעולות שלא בצעתי, אלא לגבי פעולות שלא בצעתי. כי את ההחלטה החיא שאני טענתי שלא צריך היה לבצע אותה על אותו מקום שנקרא מיסורי, לקראת סוף המלחמה.

לנדאו: באיזה יום?

א. שרון: זה היה כ-21.

לנדאו: אומרים לי פה שזה לא שייך לענין שלנו.

היו"ר אגונט: הייתי מציע כך, שאתה קודם כל תגדיר את עמדתך העקרונית בשאלה הזאת. האם אחת חושב, שבאיזה מצב כל שהוא של מפקד,

בכיר או לא בכיר, יכול להגיד - אני אינני רואה לבצע את הפקודה הזאת מסיבה שנראית בעיני מוצדקת.

א. שרון: אני חושב שצריך לבצע מראש, כהנחה בסיסית, את כל ההוראות.

ואינני מבדיל כאן בין מפקד בכיר לבין מפקד זוטר. זה באופן

כללי. כדי לא להכנס לפרטים ולא לחרוג מעצם הקופה עיסוקה של הועדה, אני רוצה רק לציין, שאני התייחסתי למקרים שכן בצעתי, ולא למקרים שלא בצעתי.

בכל זאת אני רוצה לבוא ולומר, שעם כל זה שאני קובע, שצריך

למלא את כל ההוראות, שלעיתים אחת נמצא במצב, וזה היה המצב שבו אני נחלתי,

כאוחו יום, כלומר כיום שאם לא עוסקים בו, שאתה נמצא בשדה, ובלעדך אין שום

מפקד בכיר יותר הנמצא אחר בשדה, ואתה מקבל פקודה שאחך יורע, שהביצוע שלה

6.8.74 - אחת"צ

הער' אלוף א. שרון

א. שרון:

פירושו, הייתי אומר, קטל, הריגה של הרבה מאד אנשים, בין האנשים שלך. כאשר מדובר פה בדבר שיכולה ההשג בו היא שולית ביותר, וגם פה הייתי מפריד, הוחס את זה ואומר, כאשר אתה לא נמצא בהגנה, יכול להיות כאשר אתה נמצא בהגנה אתה בכלל אין לך שום שיקול ולא חשוב פה הסחיר שאתה משלם, אלא אתה נמצא במצב שאתה הוקף ומתקדם, כאשר אתה מנסה לשטוח את טענותיך, ואין לך לפגי מי לשטוח את טענותיך, יכול להיות מקרה שאתה צריך לקבל החלטה, יכול להיות מקרה ובתחלת להיות מוכן לשאת באחריות ולתת את הדין על כך. לפי דעתי אלה מקרים נדירים ביותר. זה מקרים, פה אני עושה את האבחנה בין ספקד זוטר וספקד בכיר, זה יכול להיות מדובר במישהו שיש לו נסיון והוא מכיר את החזית. אני אומר, יכול להיווצר מצב כזה במקרים נדירים ביותר, אני על כל פנים נתקלתי במצב כזה, באותו תאריך שאתם לא עוסקים בו אמנם, בצעתי את ההוראה הזאת. אני חושב עד היום שלא הייתי צריך לבצע אותה בצעתי אותה. זה עלה כסחיר רב מאד, כבד מאד, עם השגים אפסיים ולפי דעתי זו בדיוק הדוגמא אליה התייחסתי - הפעולה הזו בוצעה. ואני אומר עוד-פעם, אם אתם שואלים אותי: איך אני מרגיש בנושא הזה? - אני מרגיש בנושא הזה את כל כובד האחריות מטל עלי. כי בעיניי זו הייתה הדוגמא המובהקת, שבה ספקד צריך לבוא ולומר - תשמעו את זה לא מבצעים כשום פנים ואופן. אני בצעתי את זה.

היו"ר אגרנט: ואחרי מרגיש היום בדיעבד, שלא היית צריך לבצע?

א. שרון: אני מרגיש שלא הייתי צריך לבצע, ואני מרגיש גם באחריות לנושא הזה. לי באוגדה אנחנו עמדנו בקרבות קשים מאד. לי באוגדה

היו לנו לפחות 500 חללים וכ-2000 פצועים ולא באיזה תקלות כי אם ממש בלחימה קשה. ממש בלחימה קשה ביותר. אני תארחי את הלחימה שלנו במילים קצרות ואולי יבשוה, אבל זו הייתה לחימה נוראה. ואני מוכרח לומר, שאינני מרגיש ביחס לאף קבוצה מהחללים האלה, שום הרגשה, כפי שאני מרגיש ביחס לאותה קבוצה של חללים שנפלה ב-21 לחודש. זה היה דבר מיותר.

לוא מפקד החזית היה בא לשרה, חרף ההתנגדות שלי שנמשכה
שעות, שאני קבעתי לא לבצע את זה בשום פנים ואופן, לוא היה בא לחזית והיה רואה
את זה כפי שאני אהאא עמתי וראיתי את הדבר הזה, אני חושב שהוא היה משתכנע,
אבל הם פשוט לא היו בשדה.

לסקוב: אתה מדבר על איזה מקרה או מקרים או מצבים של אי-ציות לפקודה
מפני שנותן הפקודה איננו יורע מה קורה. אתה מדבר על אי-ציות
לפקודה עקב זלזול במפקד שנתן פקודה רעה וכו'. אתה מדבר על אי-ציות לפקודה מפני
שיש לפסיך דילמה מוסרית. ואתה מדבר על אי-ציות לפקודה מפני שאחא מטיל ספק אהאא
בקומפיטנסיות של אותו מפקד שנתן את הפקודה. כל ארבעה המצבים האלה הם-מצבים
שוניים.

א. שרון: אני חושב שהמצבים האלה הם מצבים שונים אבל אחד קשור בשני.
ז"א, הערכתי למשל, אני רוצה לאמר דבר פשוט: אני חושב למשל
- ואני לוקח את אותו מקרה של אותו יום עליו דברתי - אני חושב שהוא באותו יום
למשל, כשרואים את ההתנגדות החריפה הזאת שלי לביצוע ואני מסביר את הנושא, ואני
חוזר ומסביר, חוזר ומסביר, לוא מישהו היה אומר: "כא ניגש למקום, ניגש, נסחכל,
ותסכיף לנו כשטת את זה" - אני חושב שהם פשוט לא ידעו מה קורה בשטח. הם לא ידעו
מה קורה בשטח. אז, אי נוכחות זה לא עניין של זלזול. זה עניין שלהערכתי פשוט
האנשים הנוחנים את הפקודה אינם יודעים מה קורה. אני היתי מתיחס לזה כמו אל אותו
מקרה שספרתי לכם שקרה ב-11 לחודש. כשהסיבה צנחנים קיבלה הוראה לתקוף את
המיתחמים שהיה בהם דריזיה, אלמנטים של דריזיה משורינת - לתקוף אותם בלילה
באמצעות חיל רגלים, אהאא אז אני אומר: איך ראיתי את זה? ראיתי שמה מדובר
באנשים שאינם יודעים, הם אינם יודעים מה שקורה בשדה, הם אינם מבינים את המלחמה
שמנהלת, הם אינם באים לשרה לראות את מה שאנחנו רואים. אני לא צריך את האנשים
האלה פהאא כדי שיתחלקו אתי בגיהנום הזה שהיה שם. אני באמת לא זקוק לזה.

אלא אני פשוט חושב, שהם לא הבינו מה שקורה. גם פה לפי דעתי הדוגמא של מקרה שלא הבינו. אז אני אומר, אלה דברים כל כך נדירים. הסקרים האלה כל כך נדירים ונתתי מה דוגמא. אני מודה שיכול להיות שלא יהיה צריך לאמר את זה, כי סביר זה יתפתח תלי חלים של הלכות של דברים שלא אמרתי ולא עזר לי כמה פעמים טענתי והכחשתי והסכרתי וחזרתי והכחשתי. אני כבר הפכתי לדמות של מישהו שדוגל באי טילוי הוראות. אינני חושב שאני לא סמלא הוראות. אני גם את ההוראה הזאת ביצעתי ואני רק חושב, שאלה טעמים שיכולים להתפתח ולפי דעתי המצבים האלה מתפתחים בעיקרם לא בגלל המסקרים הנמצאים למטה, אלה שאצלם מתעוררת הדילמה המוסרית עליה דיברה, אלא הם מתפתחים כהוצאה מכך שמסקרים בדרגים בכירים יותר לא מוצאים לנחוח להסצא בשדה כרגע מכריע. יש רגעים שבו אין לך ברירה - אתה מוכרח להיות בשדה כדי לראות בדיוק מה שקורה. אבל, אם לסכם את העניין, אני חושב שצריך למלא הוראות לכל אורך הדרך ואני על כל פנים אינני חושב שלא ביצעתי אחת הוראה. אני יודע, למשל, שמסקר החזית יותר מאוחר האשים אותי בכך - וגם זה היה חלק מטענה שהיתה. אמנם כל הטענות האלה בוטלו אבל היתה טענה - שכביכול לא פתחתי אחד מהצורים. ציר שהוטל עלי לפתוח רצועה ברוחב של ארבעה ק"מ ולא פתחתי.

אני אומר, אני בלילה ההוא וכיום שלמחרת לא היה איש באוגדה שלא נלחם. יהי אומר שזה היה מהטנקיסט ועד מסקד האוגדה, אישית, אינני חושב שאיש אחד לא נלחם. אנחנו בקרב הזה איבדנו כ-300 הרובים, אנחנו נלחמנו שם - אני חושב שלא יצא לי בכל 25 שנות שרותי לירות כל כך הרבה כמו במלחמה הזאת אישית כמסקד אוגדה, שיריחי בכל כלי הנשק כמו שיריחי במלחמה הזאת. אנחנו כלנו נלחמנו שם. אז אני מודה, שהיו מקומות כמו למשל מערבית להעלה, שהשבנו יותר ממה שציפו מאתנו. ליד התעלה, אולי כמו שציפו מאתנו. ויותר מזרחה - פחות.

לוא היתי אומר שאיזה שהוא חלק מהאוגדה לא נלחם, או אני אישית לא היתי נלחם, אז היתי יכול לבוא כטענות. אלה היו נסיבות המלחמה. אפשר להשיג יותר או פחות אין לזה כל קשר למילוי הוראות. היה מה קשר למה שניתן

7913

אג

לעשות, מה היו יחסי הכחמת שניתן היה לעשות.

אבל, בקשר למילוי הוראות, אני חושב שצריך להקפיד על מילוי הוראות ולא היחי מציע שבכלל את התפתח איזה אידאולוגיה ואני אישית לא עומד מאחרי אידאולוגיה כזאת והסברתי את זה הרבה פעמים. בשום פנים ואופן..

לסקוב :
אני רוצה לשאול אותך על משמעת בהכנס אחר:
אחת הבעיות עם משמעת, זה שאתה מוכרח להשיג אפקט שלה היום כדי שזה יהיה לך מוכן לאותו יום שתצטרך להשיג תוצאות. זה לא דבר שאחא יכול להשיג אותו תחת אש.

נקודה שניה היא שאחא משתמש במשמעת באותו מובן של ציור, אבל משמעת זה גם הרגלים של ביצוע דברים, שזה סוג מסוים של דברים דרכים של ציור ופיתוח אצאא לפעולה, שהם למשל תרגולות או טכניקות איך מבצעים ואיך מוציאים פקודה וכו'.

אתה מדבר על משמעת שהיא עמדה כפי שמעדה בקרבות יזומים. אני מניח, שאתה לא שייך לאלה שביטלו את סיכויי האויב להפתיע אותנו.

השאלה אם המשמעת הזאת עמדה בקרב החקלוח? האם לא היו חופעות של הצטרפות אנשים ורכב ללא סבה והרבה אבדות? גילוי עמדות ע"י גישה ואי החלטה של עמדות? חוסר משמעת? הורה אומה חרגולת בקרב התקלות? כל ענין ה-נ"ט זה מסדר מבצעי, זה תרגולת ולא טקטיקה איך נלחמים ב-ר.פ.ג"י וב"סאגריים" וכל זה מה שישנו? הסעים זה ענין של משמעת. היו אבדות גם בהפגזות וגם בתאונות. אי-שימוש בנשק אישי ונשק סיוע גדודי ולהזמין נשק מאותה ארטילריה שהיא הכוא לאחר זמן וגרם הפסד זמן ויחד אתו אבדות? או חוסר ערננה במעוזים; מצד אחד, תצפית יוצאה מהכלל, אבל אף אחד לא שמ על זה שום דבר והמעוזים מוזנחים והנשק הו או חירגולת של העברת פקודה. נוחנים פקודה והפקודה מגיעה "מינינגלס" למי שצריך לפיה לנקוט פעולה והוא לא מבין מה רוצים מפנו. עצם ההפתעה כתוצאה מזה שלא שמו על את התצפית הזאת שום דבר. או מודיעין שדה או תצ"א - הפרש של יום

7914

אב

- 34 -

בין ביצוע הצילום לבין מי שצריך להשתמש בזה. כל זה, זה שמעתי. והמסמך הזאת עמדה עוד איך שהוא בקרב יזום - וכל הקרובה היו יזומים - לבין קרב התקלוח שאתה מופתע ונאבק מספר ימים עד שאתה הופט יוזמה מידי האויב. אז האם שמעתי כזאת ככלל הייתה?

א. שרון : אני אתיחס בכמה מסמכים איך אני נראה לי מה צריך

לעשות היום ואני אגע גם במה שהיה בעבר.

אני משוכנע שכדי לעמוד במלחמה קשות - ואינני חושב שהמלחמה שעמדנו בה הייתה המלחמה הקשה ביותר הצפויה לנו. אני חושב שצריך להתכונן למלחמה הרבה יותר קשות - אני חושב שצריך בהחלט להגביר את המשמעת. יהי אומר שמה שהיה צריך לעשות היום, אחרי המלחמה, זה להתחזק את הצבא ביד ברזל. זה מה שהיה צריך לעשות. להתחזק את הצבא ביד ברזל. אם תשאלו אותי אם - קשה לי כמובן להעיר לגבי הצבא. אני לא נמצא בצבא לצערי. אבל אם אני מרוצה מהמצב שהצבא נמצא בו? אני חושב שבהחלט לא.

אני חושב, שבהחום זה, עד כמה שאני יכול בהיותי

בחוץ לראות - נדמה לי שלא הוסקו מסקנות.

באשר להירגולות, עליהן דיבר רב-אלוף לסקוב,

אני בהחלט מקבל את זה, כי מה צריך להיות דבר ברור. אני גם הצעתי את זה. אני גם הצעתי את זה עכשיו בחקירי המלחמה. לצערי אני לא משהחף בשום מדרום שבו דנים בלקחים ואינני יכול להאמין. מה שיכלתי זה בזמן החקירים. אני חושב, שכדי להיות מסוגלים להבקיע היום, מול הכמות הזאת של כלי הנשק שיטנה והעוצמה של האויב, מה מוכרחים לעשות את זה בשיטה של הירגולות, של הירגולות ואני הצעתי מסש לחרגל בחירגולות את חיל רגלים, הסנקיס עם ארטילריה, מסש חירגולות. אמרתי: לא על מברט, אבל בשטח מסש, מסש לחרגל ולהחזיק את זה ביד ברזל, אם אנחנו רוצים להשיג בזה תשגינ

אני אומר עוד פעם, לפי דעתי הדברים האלה לא

נעשים. הם לא נעשים. אני חושב, שמה שרב-אלוף לסקוב הוא דבר נכון; בעצם אתה מגיע הרי בשרה הקרב למצבים כל כך קשים, שבו אם האנשים לא יפעלו בהתאם לתרגולה - ואני תמיד נהתי דוגמא של הצניחה שאתה עומד בטוסס ואתה כלך אחוז אחד ואתה עושה דבר מאד לא טבעי ובכל זאת הכל מתנהל כשורה, ישלצול, כלם קמים, מתפקדים, מנסרים את הרצועות אחד לשני, בודקים ואחרי זה יש לך אור אדום ואחר כך אור ירוק, והכל מתבצע. - אני זוכר שבעבר היחי מדבר על דוגמא כזאת - בעצם כרגע שאתה עומד במצב שכל האש כלך מתנבד למה שאחה צריך לעשות, כל ישותך מתנגדת לו, אתה צריך להיות מסוגל לעשות אותו כתוצאה מזה שאתה מתורגל בעשיתו. ואתה לא מהסס ולא מתרחק רגע.

אני חושב, שכשמדובר במלחמות קשות, צריך לעשות

אח זה. מוכרחים לעשות את זה וצריך להכניס את התירגולות ולעשות את כל הדברים, במשמעת של היום משפיעה מחר. אני מקבל את כל הדברים שנאמרו כאן.

בקשר למשמעת שהייתה: בהחלט המשמעת לא היתה מספקת.

אני אומר שהמשמעת לא היתה מספקת. אני נהתי כאן דוגמא, איך אני מצאתי אפשרות לגבור על העניין הזה. היחי אומר, במדה רבה על ידי מעורבות אישית. גם אני לא היחי מרוצה מהמשמעת הזאת. אני לא מרוצה ממנה היום. כדי לבצע משמעת בצבא, צריך לבטח לעניין הזה בגישה מהפכנית לגמרי בנושא הזה - לגמרי שונה, דבר שלא עשינו אותו 25 שנה. בעצם, אף פעם לא הלכנו בנושא משמעת באופן מהלך, מהגינות החיצוניים, שהם חלק בלתי נפרד כנראה מהעניין, ועד המשמעת המבצעית שבה היינו מתארים שהיא קימה אצלנו.

לוא היית צריך לקבוע עדיפויות, איפה צריך לכוון

לסקוב:

את הטיפול, לאיזה דרגים לכוון את הטיפול להביא

לדברים האלה? על איזה 3-4 דרגים היית מצביע?

7916

אק אא886אא

- 36 -

א. שרון:

אני לא יודע אם יהי יכול לחלק את זה. אני חושב שזה צריך להתחיל למטה, מהרגע הראשון, כל הדרגים. אלה שלמעלה צריכים להתחיל מיד בנושא הזה אצלם ולמטה. לא יהי יכול להבדיל ולהעביר קו ולאמר שבדרג מסוים זה יעשה ובדרג מסוים זה לא יעשה, אני חושב שזה חייב להעשות. אין גם שום ק' סבה שזה לא יעשה.

לסקוב:

היית אומר, שבמינויים בהפניה כח אדם לפיקוד דובר, מינויים להפקידים בכירים, האם ליכולת לממש מסמעת מבצעת מינהלתי וטכנית, ניתן מסקל בשעת מינויים או לא ?

א. שרון:

ז"א האם מונו אנשים נאמר מוגדרים... אני חושב, שבפעם אפשר להביא כל אחד לידי זה שהוא ימלא הוראות. אני חושב שזה חלוי בכמה דברים; ראשית כל זה חלוי באוטוריטה שקיפת למעלה. כשקיפת אוטוריטה אפשר להביא את זה במהירות רבה מאד לידי כך שתהיה מסמעת. זה ענין של מושגי חיים של צבא, אלה דברים שהם היום לא כאלה, הם לא היו כאלה במשך הרבה שנים, אבל אפשר להכניס אותם. ז"א אם השאלה היא האם ניתן בפעולה מהירה להביא לידי כך שהצבא יהיה הרבה יותר מסוטמע ממה שהוא מסוטמע היום? בהחלט, בהחלט, אם הדבר הזה יראה כצרך חיוני וכלקח מהמלחמה הזאת, אז כן.

קשה לי מאד להכנס לשאלה הזאת שלך, למה לא

הועברו לפטל ההוראות למפעלה למטה. אני חושב שאצלי זה לא היה קורה כי אני משרט היתי בעצמי יושב למטה, למטה - אני מתכוון בסיני. כך נהגנו. אינני יודע למה הן לא הועברו. אינני יודע אם זה כתוצאה מכך שהתחלף ותייה אלוף חדש, והוא עסק אולי גם בהרכב דברים אחרים, כי פיקוד דרום זה פיקוד קשה ושם צריך לעסוק עם רוצים להצליח, וצריך להתרכז במאמץ העיקרי. אין לך ברירה. אני אומר את זה על עצמי; אני בזמן מלחמה התחשתי לא יצאחי מחזית התעלה. בזמן המלחמה בטרור בעזה, ישבתי ? חדשים יום ולילה בעזה. לא יצאחי משם. פרט אולי פעם בחדש שהיתי בתעלה. לא יצאחי משם.

7917

40 - 37 -

ועדת החקירה - 6.8.74
ישיבה ק"מ - אחת"צ
הער: אלוף א. שרון

אג

כסאני קורא את הדיונים שהיו על משמעה, אז בשביל

לסקוב:

להגיד מה צריך לעשות, ז"א להתבטא בקשר למה צריך

לעשות, פהות או יותר התמונה ברורה. אבל, משום מה כרגע שצריך לבצע את האייך - אין

פעולה נעשית. אפילו על ידי אותם אנשים שהם אמרו, מה עוצר אנשים אלה למסס את

מה שהם אוטרים שצריך לעשות?

אאאאאאאאאאאאאאאא

אחרי רשמה שא

7918

שא

לסקוב :

אתה נדמה באחד או בשנים מהדיונים האלה השתחפת

כזה שראש אכא החחיל כאוגוסט על ששמעת מינהלית.

הדברים שנאמרו הם לענין, אבל זה מה צריך לעשות. איך לעשות? מה עוצר את הקצונה הבכירה מלהחליט: גמרנו דיון, את מה שארמנו צריך לעשות - אנחנו הולכים ומכזעים, ניפגש בעוד חצי שנה ונשווה הוצאות. מה ההצעה?

א. שרון :

אני חושב שאלה במידה רבה דפוסי הייס שהיו קיימים

במשך הרבה שנים, ז"א - מדובר לפחות בעשרות שנים.

אם הייתי אומר, תקופות טובות יותר ותקופות שרות טובות, התקופות האלה היו שונות במשך הזמן הזה. אני חושב שבמידה רבה, אולי מהדברים שהייתי אומר שהיקשו על הענין זה הצורך לספל בנושא הזה באלף פרטים, הרי בעצם בנושא המסמעת - אני יכול עכשיו ללכת ולסנות : מהמאבק איפה יהיה הכובע של החייל, דרך הלבוש של החייל, דרך החגור של החייל, דרך הנשק של החייל. אני יכול כאן עכשיו אלף פרטים מצויכים להיות. במידה רבה כאשר אתה צריך להתחיל בנושא הזה מהתחלה, אתה עומד בפני סכול של אלף בעיות שקשה מאד להתגבר עליהם. אני חושב שהצבא כנראה לא נתן אף פעם השומת לב מספקת לנושא הזה.

אבל אני רוצה בכל אופן לומר שגם במצב הזה שהיה,

אינני מוצא את הקשר המלא. קיים קשר, בהחלט, למשל בין זה לבין העובדה, שטריון לא היה פרוש, או שבמעוזים לא היתה להם ידיעה שמהו עומד לקרות. משהו היה לקוי בסדרי העבודה במקום.

לסקוב :

זה גם כן ששמעת, דיסאימלינה של השיבה.

א. שרון :

אני מקבל את זה.

ירין :

אני בכל זאת חושב שבנין הזה אנחנו לא מפצים את

הדיון

7919

אם אנחנו עוסקים מצד אחד בעקרונות כלליים, אני

ידין:

לא חושב שעליהם באופן כללי יכול להיות ויכוח, אולי

כלפי כמה משפטים שאמרה מצד אחד, ובין פתרון שאומר שהדרך היחידה לאכוף את המסמעת זה על ידי ביצוע אישי עילאי אנושי של איקס ן"ווי", שאוכף בעצם את החולשת של המבנה של המסמעת. אחת בא ואומר, היות ואני יושב כל הזמן כשטח - אז לא מתעוררת בעיה להעביר פקודות לשטח. אני יושב כשטח ומעביר פקודות. אז ברור - אני לא סבקר את זה - בודאי יותר טוב כך מאשר אחרת. כל המסמעת הצבאית, יותר נכון - במסמעות הרחבה ביותר של המבנה והמסמעת באה כשכיל להשיג משהו אחר. שגם אם האיש איננו נמצא פנים אל פנים, גם אם הוא איננו המפקד אולי האהוד ביותר, הנערץ ביותר על ידי איקס, כי אז פרוש הדבר שאם הוא לא נערץ ולא אהוד, אז הסוראי יכול לא לקבל. אלא שפקודה כאשר היא יוצאת בצנורות הפיקוד, היא צריכה להתבצע. זאת לפי דעמי, אחרי שאנחנו אומרים את הדברים שאני לא רוצה לזלזל בהם, כי הם חשובים, של הדוגמא האישיה, אחרי שאנחנו אומרים את כל הדברים האלה, אנחנו צריכים להגיע לגרעין של הדבר. האם המסמעת לפני המלחמה או בזמן המלחמה, לא המסמעת הקרבית ן המסמעת הזאת של המכונה הצבאית - האם היא עבדה? זה נשמע כפרדוקסלי. אני גם לא רוצה שזה ישתמע משה שאני הולך להגיד, שאני חס וחלילה מזלזל לרגע אחד כמסמעת קרב. אבל הנסיון, אני חושב, מראה שמה שנראה לכמה אנשים שלא התנסו בזה, שדוקא המסמעת הקרבית היא הקשה ביותר, לעתים לא היא הקשה ביותר, היא המסוכנת ביותר, אבל לא היא הקשה ביותר. מפני שאדם נוכח אש הוא כבר פועל לפעמים לא כמחשבה, לא לפי איזה רציונליזציה מסוימת, לפי איזה רפלקס מסויס. וברור שצבא שיהיה הכי יפה ומסודר ומסושמע, אם כסופו של דבר נוכח אש הוא לא יב אז ברור שהוא לא שווה. אבל במקביל, לפחות מבלי שאני רוצה להקטיף את המוטג של מסמעת קרבית שבה אחת פתחה, שלפי דעתך באוגדה שלך לפחות לא היו מקרים שנחקלח בהם. הבעיה השניה, הצד ההפוך של המסמעת היא בעיה רצינייה מאד. רב אלוף לסקוב נתן כמה דוגמאות. נקרא לזה במלה אחרת פק"ל - פקודות מסכל, פקודות רוטניות שכרבע שאתה לא מבצע אותן - מי יודע למה זה מגיע. מי יודע. פעם הפקודה לא מגיעה בגלל שהפקיד לא פועל כסדר. פעם אחרת זה יל להביא לדבר יותר גדול.

7920

ישיבה ק"מ - אחהצ

אלוף א. שרון

ידין

אבל יש פה גם אספקט אחר וזה מה שאני רוצה להבין. אם ענייני סממט היא ניתוח לפרוט של איפה ואיפה, פה מתחילה הסכנה הכי גדולה לפי דעתי. כלומר - מה שתיך למסמטת קרבית" - זה קדוש. על זה אין כל ויכוחים, הייבוס לבצע. אבל כשזה מגיע לעניינים אחרים, אז פה זה כבר ניתן לפירוש של הרסר הזה, של סגן האלוף הזה, של אלוף פיקוד זה - את זה כדאי לסלא, את זה לא כדאי לסלא. אז יכול להיות שאותו אלוף פיקוד או אותו סגן אלוף מסוים שהחליט באותו רגע לא לסלא פקודה - אולי הוא בסדר והאסון לא כל גדול. אבל הפרוינציפ הזה יכול לגרום לידי כך שאחד יכול להטוב שלטמן את הטנקים לא כל כך חשוב, אז אני אתן דיווח כוזב במשך כמה חודשים באוגדה, שלטנקים האלה כן עשו את הגריז פעם בחודש. פה אני אשלם בשכיל זה פעם - אנהנו יודעים.

כל זה אני מקדים כדי להגיד לך דבר שהוא קשה. אני אומר לך את זה בגלוי ואני רוצה שתענה לי עליו. אני אגיד לך את זה, לא אתקל בדברים יותר גדולים, דוקא בדבר שבו התחלנו את הישיבה. אתה אמרת לנו שכל החומר הזה של האוגדה נמצא אצלך. אתה יודע שזה בניגוד לחוק של הצבא או לא? סדוע אני אומר זאת?

אני אענה לך.

א. שרון:ידין:

רבע, אני אתן לך אפשרות לענות. סדוע אני אומר זאת? נניח לרבע אחד שכשאלוף שרון עושה דבר שלפי דעתי הוא בניגוד לחוק - אלא אם הוכיח לי שהוא לא בניגוד לחוק - אז אני מאמין באמונה שלמה לאלוף שרון שהוא לא עושה את זה מסיבות זדוניות. כמו שאתה הארת את זה. אבל העובדה שהחומר הזה נמצא אצלך, היא בסכט הדברים גם ידועה לעוד כמה אנשים, פי שהעכיר לך, פי שיודע שזה נמצא שם ועוד קצינים קצינים ועוד ספלים ועוד נהגים. אני נותן את זה גם בתור דוגמא. ואם הייב כל אחד מאלה

בסופו של דבר להגיד, לא במקרה הזה אלא מקרה אחר: היחה לו בעיה, הוא צריך
 כן לנסוע ביום זה עם הרכב או לא? הואומר: יש דברים שאני מחליט שלא.
 מדוע? עובדה, הנה האלוף עובך על עבירות ברורות של מסמעת. אני שואל שאלה:
 יש לך תשובה לבעיות האלה. הן לא ברורות של עולם, אבל אלה הסמרים הקטנים
 שבסופו של דבר בגללם יכולה ליפול מדינה. אם להשתמש בפרטורה הספורסמה.

א. שרון:

אני אחזיל אולי בשאלה הקשה, האיטית, ואחר-כך

אעבור לשאלה הכללית, אני רוצה לומר באופן ברור:

אני מעותם לא לקחתי אתי מסמכים, אינני טוביל אתי מסמכים, אין לי מסמכים. ז"א
 אני לא מחזיק איזה שהם מסמכים צבאיים, בכל שנה שידתי אני מחזיק איזה שהוא
 מסמך צבאי ברשותי הפרטית, אף פעם לא התזקתי ואני לא מחזיק, אני קיבלתי את
 המסמכים האלה, אני קיבלתי רק עכשיו הרבה מסמכים מענף היסטוריה, למשל.
 קיבלתי מסמכים עדי לשבח לכתוב את הדו"ח. כל החומר הזה - התרכז לצורך כתיבת
 הדו"ח, אינני מחזיק להחזיק, אינני מחזיק, אני מסרחי בעבר, אני אומר לכם
 כהן צדק, לא פתחתי את הארבעים האלה מהרגע שהם הובאו עד עכשיו.

ידין:

אני מאמין לך, לא זאת היחה הבעיה.

א. שרון:

לא עסקתי בהם, אז אני בא ואומר: אם אני הייתי

מחזיק בחומר הזה - והדבר ידוע שהחומר הזה נמצא

אצלי - לו הייתי מתעתד להחזיק בו או רוצה להחזיק בו, או רוצה למנוע אותו
 מפישהו וכן הלאה, או הייתי רוצה את להחזיק את זה לתמיד - אני רואה את זה
 או סגדיף את זה/בדיוק כפי שאתה הגדרת, מאחר והדבר הזה הובא לצורך כתיבה ולצור
 כתיבת דו"ח, הוא בא וידוחר כפי שהוא בא - אז אני הייתי מבקש להתיחס לדבר
 הזה בדיוק כפי שאני מציג אותו.

עכשיו אני רוצה לעבור לנושא הזה של ענין המסמעת.

7922

ידין:

חכה רגע, אני הבדלתי בין מה שאני מאמין לך

באמונה שלמה ביחס לכוונות שלך, ובין האפקט

ההשפעתי של אדם בעל דרגה גבוהה, שהוא עושה דבר בניגוד לחוק, על אחרים.

אני לא רוצה לילל פה לפניך, כי זה לא ענינאך.

אבל אם הועדה פונה למטה הכללי - לא הועדה פנתה מראש למטה הכללי, אבל

מטעם הועדה פונים לקצין מתאים במטה הכללי ומבקשים יומן של אוגדה של אריק;

פאתו קצין נאלץ לומר: אין לנו החומר הזה. באופן כללי רשמתי, אני אגיד לכם,

הוא נמצא אצל אריק. אותו קצין אמר את זה במקומות אחרים. נוצר פה איזה סין

הצטברות כזאת של כאילו יש איזה סין איפה ואיפה בעניני משטר ומשמעת. אחת לא

רואה את הכעיה הזאת?

א. שרון:

אני רואה את הכעיה כהחלט כפי שאחת אומר אותה.

לו הייתה משמטש בדוגמאות אחרות מחיי יום שלנו

-אני יכול לספק שורה שלמה של דוגמאות אחרות. הייתי אומר שאני חושב שהם

באמת חמורות. לגבי המקרה הזה מדובר כאן בדבר שנועד למטרה ברורה לצורך

כהיבט דו"ח האוגדה שעדיין לא נכתב. לי יש קשיים בנושא הזה.

ידין:

כל אחד שלא עושה משהו יש לו הסבר. המקודה

אוסרת שאין אדם רשאי, אסור לאדם להתזיק מסתך סוד

צבאי - נעזוב כבר רכוש צבאי - שלא במחקנים צבאיים וכו' וכו'. זאת היא פקודה

אתה בא ואומר לי: אני עושה את זה בטביל היסטוריה. אני לא מתווכח אתך. אני

מביא לך את הדוגמא הקטנה הזאת לא מפני שאין דוגמאות אחרות, אלא מפני שהיא

כל כך ברורה ופשוטה: זה בניגוד לחוק הצבא. היות ואני לא מבדיל בין עבירות

גדולות ועבירות קטנות, אני אומר: מה אתה בירדעין, לא חשוכה המטרה, המטרה

היא קדושה, אתה עובר על החוק הצבאי.

א. שרון:

טוב, אין לי אלא לקבל את מה שאחת אומר..

ידין:

אני שואל אותך אם אתה מסכים איתי.

7923

ישיבת ק"מ - אחוז

אלוף א. שרון

א. שרון:

אני חושב שאי אפשר להפריד בין משמעת מסוג

אחד למשמעת מסוג שני. יחד עם זה אני מכיר

את עובדות החיים. אנחנו לא יכולים היום להתעלם ממערכת שלמה של דברים שהם

חלק מן החיים. אני יכול למשל לקבל את מה שאמר רב אלוף לסקוב קודם ומה שאתה

אמרת עכשיו שא) המשמעת המבצעית הקרבית היא לא תקפה ביותר. אני מסכים שהיא

לא תקפה ביותר. המשמעת האחרת היא תקפה ביותר. ואני מוכן לקבל שהמשמעת

הלא מבצעית היא הכרחית ואני גם בהחלט מקבל שלא ניתן להפריד בין משמעת אחת

למשמעת שניה. ואני גם מקבל את מה שאמרת כאן בשאלתך, האם המשמעת עבדה במידה

מספקת, המשמעת ערב המלחמה? - אני רוצה לבוא ולומר שלדעתי לא, בהחלט התשובה

שלי תהיה לא, שהיא לא עבדה. יחד עם זה אני מוכרח לבוא ולומר שאפילו נניח

היה מדובר כאן בצבא הממשלתי - ואני מקבל מראש, צריך לנקוט בכל הצעדים.

ירין:

אתה אומר יד ברזל.

א. שרון:

יד ברזל.

ירין:

לו אתה היית היום רמטכ"ל, ואתה היית שומע לפי

הפרינציפ שלך של יד ברזל שיש מפקד גבוה שעובר

על חוקי בטחון שדה - לפי חוקת הצבא - מה זה נקרא יד ברזל?

אחרי כן יע

7924

כולם צריכים להיות תחת אותה יד ברזל.

שרון:

אני מקבל את מה שאחה אוסר. כולם צריכים להיות תחת אותה יד ברזל. מי שחושב שאפשר היה, הייתי אוסר, נניח, לו הייתה יד ברזל מוחלטת כל השנים, מסמעת מוחלטת מכל הכינות, לכל הרוחב והעומק, מי שחושב היה שאפשר היה, הייתי אוסר, המלחמה בשדה עצמו, באותם הקסיים שנחלקנו בהם, זו הייתה מלחמה נוראה, אפשר היה בדיוק שהמלחמה הפעל, בדיוק גם כן הייתי אוסר זו גישה אופטימיסטית, זה היה יותר טוב ממה שזה היה. אני מניח שהיה כוודאי נחסך דם וכל קרבן קובע וכל קרבן חשוב. אבל אי אפשר להתעלם, עם כל מה שאמרת בנזק המסמעת, השתמשתי בגד בכטוי חריף וחזק בנוטא הזה, אי אפשר להתעלם ממוראות שדה הקרב. מהקסיים, מהחול, מהעובדה שאי אפשר לרדת מהכבישים מתקיפות האויר, מפינוי הנסגעים, מכל הדברים שעמדנו בהם סט, שהם ללא ספק היו דברים קשים, אבל לא הייתי בא בשום פנים ואופן, עם כל זה שהייתי בתחלת שמה אם אחת מסמכות הוועדה יהיו שצריך להתורר לכך שבמצבא תהיה מסמעת ברזל.

אנחנו יושבים עכשיו לבדוק את הבעיה.

ירין:

אז אני בא ואוסר, שבכל זאת, כפי שראה את מה שהיה א. שרון:
וכפי שמביר בחולשה של ענייני המסמעת גם בעבר, אני מוכרח לאמר שלבוא היום ולאמר שהצבא לא נלחם בו כי המסמעת וכו', אני לא רוצה לאמר לוועדה הנכבדה איך לנהוג, אני אישית, עם כל הדברים שהיו, כשראיית את המלחמה הזאת כפי שהייתה, אינני יכול בכל זאת לבוא ולאמר אגב-אלא, שהאנשים במלחמה גילו לפי דעתי מסמעת מסדרבה ראשונה. גילו מסמעת קרבית מסדרבה ראשונה.

אחה מסכים לדוגמה הזו ש1000 כלי רכב נראו מצוטופפים וכו'.

ירין:

ועדת החקירה, ישיבה ק"מ

6.8.74, ישיבת אחה"צ

הער: האלוף אריאל שרון

7925

שרון:

אני מסכים למה שנאמר, אבל אני רוצה לאמר משהו.
 הדרך הזאת שעליה הצטרפנו 1000 כלי רכב, רחבה אני חושב
 4 טטר, אי אפשר לספוג לסטוח סמנה ימינה ושמאלה, אלא-אם אפילו זחלמים התקשו
 ובזפים התקשו בגלל החול. ועל הדרך הזאת זורמים כל הזמן קדימה, אלפי כלי רכב.
 ואחורה זורמים עשרות כלי רכב אם לא יותר, עם נפגעים ופצועים וחללים.
 ורכב סוריד החמושה, ומכונניות כוערות ומתפוצצות על הכביש.

ירין:

אני מדבר על משהו אחר, אני יודע שזה חי אצלך כי זה היה
 דבר בוצא על כביש עכביש, אני מדבר על מה שהיה על כביש
 אל-עריש רומני ביום הראשון של המלחמה.

א. שרון:

זה אני לא ראיתי.

ירין:

חטיבות שלמות היו תקועות שם ולא יכלו לזוז מחוסר סדר.

לסקוב:

למה לך את זה, 120 איש נהרגו בצמחוח בתוך הל-אביב וחיפה
 כשהם פיהרו להגזיים. 120 איש ככה.

א. שרון:

אני רוצה להגיד להכרי הוועדה הנכבדים, אני לרגע אחד
 לא רוצה להגיד, בשום פנים ואופן, שאני מחכוון להקל, להיפך.
 אני חושב שצריך בענייני משטעה לנהוג, הייתי אומר, בצורה הרבה יותר חריפה.
 יחד עם זאת אני לא יכול ללוא ולאמר, שעם כל הקשיים, עם כל העדר המשטעה
 שגרסה ללא ספק לתקלות רכוח, חלק לתקלות סכריעות, בכל מה שנוגע לפריסת כוחוח
 כוננות, אינני יודע אם היו פקודות או לא. עם כל הדברים האלה, בכל זאת
 כשה הגיע לנושא של מלחמה מסט, אנשים לפי דעתו גילו משטעה עליונה.

7925

דעת החקירה, ישיבת ק"מ

6.8.74, ישיבת אחה"צ

העד: האלוף אריאל שרון

יריין:

סלח לי, אבל אין לי הרבה הזדמנויות לדבר איתך על זה
 יש הרבה דוגמאות. אני רוצה להביא לך דוגמה אחת, שאנחנו
 נתקלנו בוועדה, על נושא חשוב, אנחנו גם פרסמנו מכלי להגיד את הדבר שאני אולי
 הולך להגיד לך עכשיו, לא משום שהוא סודי, על סברק כהול צריך לחתום עליו סא"ל -
 כך אסרוה פקודות מטכל. יש פקודת מטכל כזאת. אני לא ידעתי על זה, למרתי את
 זה כאן. אנחנו ראינו פקודה שיצאה מסיקור הדרום בשבת, בקשר עם אותו העניין המפורסן
 של שובך-יונים, אם קראה את הרוח, להכנס לכוננות וכל מיני דברים של פקודה לא
 ברורה. ואנחנו שואלים את הסא"ל שחתום על הדבר הזה, איך כתבת דבר כזה,
 הוא אומר, אני לא כהבתי. אתה לא כהבת? אבל אתה חתום! הוא אומר, כן אני חתום
 מפני שלפי החוק כתוב סא"ל צריך לחתום. אבל אני לא קראתי את הדבר הזה.
 זה מסמך. אני מדבר על הדברים האלה, ופי יודע מה יוצא מהדברים האלה.
 מי יודע מה עוד יוצא מדברים כאלה, כאשר לא מסלאים פקודה מטכל כמו שצריך.
 אני יכול להביא לך עוד 100 דוגמאות, אפשר להוסיף 1000 דוגמאות,
 זאח היא הבעיה המרכזית שעליה אין לי עדין תשובה, פרט לפרינציפ הכללי שצריך
 לפתור אותה.

א. שרון:

אני יכול לקבל את מה שאמרת. אני מקבל את זה.
 אני מקבל את זה לחלוטין.

יריין:

אלף פנים יש לאי-המשמעת הזאת.

א. שרון:

אני גם מקבל את מה שאמרת ואני חושב שאתה המסקנות צריכה
 להיות משמעת ברזל.

ועדת ההקירה, ישיבה ק"מ

6.8.74, ישיבה אה"צ

הער: האלוף אריאל שרון

7927

ידין:

אני חוזר לבעיה העקרונית שעליה שאל השופט לנדוי.

וגם רב-אלוף לסקוב שאל, זו באמה בעיה עקרונית מאד.

יש תנאים מסויימים בשדה, יש נוהלים, יש חוקים, לא אנחנו הראשונים שהתנסונו
 בבעיה הזאת. כל המקרים האלה בסופו של דבר, שהם קיימים, כשמדובר באס
 ובסכנה חיים, בלחץ ובמחנה ובשקולים שונים ומשונים, בסופו של דבר באיזה שהוא
 פרינציפ של מסמעת צבאית מחסבה הדבר הזה. זה אחת מן השתיים, או שהארם
 שמקבל את הפקודה הזאת מוחק את מי שהוא יכול, יש לו זכות בתנאים מסויימים
 לדרוש את הפקודה הזאת בכחב, לבצע, או שהוא לא מבצע את זה בידיעה ברורה
 שהוא יעמוד למשפט, ומצפוננו יהיה נקי או לא נקי והוא יעמוד למשפט.
 זה עדין בתחומי המשמעת.

אני אגיד לך, למה אני אומר את זה. זה מה שאתה אומר

עדין ובצבור אמרת אז, ויש לזה השמעה, ומסרסים את דבריך, וזה משפיע אחר כך
 וזה משתנה אחר כך, וזה משפיע על אלפי מפקדים זוטרים, ולא זוטרים, ואנשים
 שמאמינים כך ורוצים בכך, כל אחד עושה את האינטרפטציה שלו, זה לא בדיוק
 כמו שאתה מבין אולי את הדברים האלה, וזה דבר הכרחי, ואילו הייתי בטוח
 שאחא יכול לעשות את הדבר הזה אפילו עוד היום, מה אני רוצה לאמר
 ארם שבא ואומר אני לא מלאחי פקודה בקרב מפני שחשבתי כך או אחרת וידעתי
 שאני פגגע במשמעת, אבל רציני לעשות את זה בגלל סעמים כאלה, ובבית המשפט
 צבאי, הקורתי היחה שלמרות שהובאחי למשפט, אולי נקלו כריגי. זה עדין
 נקרא משמעת. אבל כשבאים ואומרים שמתר לו לא למלא פקודה, זה הניואנס
 שהוא המסוכן.

אחא הכנת למה אני מחכוון להגיד? אם אתה חבוא ותאמר

אין מצב לפי החוק הצבאי, (לסקוב: - בעליל) בעליל, שאסור למלא פקודה,

יש מצבים בקרב, שאדם מוצא את עצמו שהוא ביודעין לא ממלא פקודה, והוא

יודע שעל ידי כך הוא מפר משמעת והוא ביודעין עושה זאת, זה משהו אחר לגמרי.

7928

ועדת החקירה, ישיבה ק"ס

6.8.74, ישיבת אהה"צ

הער: האלוף אריאל שרון

א. שרון: אינני חושב שאני אסרתי דבר אחר מזה.

ידין: לא, אבל אני הייתי רוצה לדעת אם כך אהה חושב ?

א. שרון: אני חושב כפי שאסרתי את זה,

ידין: אז אני חושב - וזה לא שייך לוועדה - שכדאי שתגיד את זה.

לא בגלל המלחמה שהייתה.

א. שרון: אני בכל מקום שרק יכולתי ובכל מקום שרק הופעתי אסרתי את זה

אסרתי את הדבר הזה ואני חוזר ואומר אני חושב שזו היתה

שעוה לנסות ולתלות בי את הדוגמה של א פילוי הוראות. כפי שהיה נסיון כזה.

מפני שהדבר הזה נוגד את כל מה שקרה, אם נביט אחורה, אחרי שרות של 27 שנים,

אני רואה כזה דבר שנוגד את כל מה שקרה. אני הסברתי את הדבר, אולי לא באותו

כשרון, דבר שאהה אסרתי אותו עכשיו, אני בהחלט חזרתי ואסרתי שאני מוכן לעסוד

לדין על הדבר הזה. אבל אני מסביר באופן מעשי,

ידין: אהה חייב לעסוד לדין. זה חלק מהמסמעת.

א. שרון: בסדר אני מוכן. רציתי רק לחברי הוועדה לציין

שכאן לא היה מדובר בדבר שלא בצעתי אותו, אלא היה מדובר

בדבר שבצעתי אותו. אני מקבל את הנתוח שלך ואת ההגדרה שלך כפי שהיא.

לנדוי: שמענו מה בעדות על מצב ללא נשוא ששרר בחפ"ק של פקח

הדרום שהסחובכו שם אנשים שלא היה להם שום עסק שם.

עתונאים, שאולי פורסלית קבלו איזה תפקיד, אבל גם אחרים, אפנים

ועדת החקירה, ישיבה ק"מ

6.8.74, ישיבת אה"צ

הער: האלוף אריאל שרון

7929

לנדוי:

אמן אחד לפחות שכנאה כא להתרשם שם, לפחות כפרוזדור של החפ"ק, הנוצרת תקלה רצינית מאד, והפרעה חמורה מאד בעבודתו של אלוף הפקוד, והעוזרים לידו. הייתי רוצה שתביע דעתך על כך ואני רוצה להרחיב את השאלה. שמענו גם על תופעה, ואני רואה חובה להעלותה בפניך, שעמונאי חצר, זאה אופרת שהתמונה שמתקבלת בצבור היא של מפקדים גבוהים שמנהלים מלחמות-היהודים (סלח לי שאני אומר זאה בצורה חריפה) ולשם זה מנצלים שרותיהם של עמונאים.

אז בוודאי הרבה מזה, זאה היא רכילות סתם. יחד עם זה איזה יסוד עובדתי יש פה מזה ודוקא כמך הייתי רוצה לשמוע מה עמדתך כדברים האלה.

וחבין אותי נכון, אינני מרכז את כל הסרונניה הזאת דוקא אליך. אלא אני התחלתי דוקא בחפ"ק פקוד הדרום.

א. שרון:

אני אינני חושב שבענין הזה, חסלה לי שאני ישר עונה לנושא הזה, אני חושב שבענין זה אפשר אלי, כמוכן זכותו של כל אחד מכם, ואתם תהיה אלה שתקבעו, אבל אני לא התזקתי, על כל פנים אלי לא הצטרף אף אחד שלא נשלח. אף על ידי דובר צה"ל, או על ידי מפקדת הפקוד היו. בהחלט, הסובבבו כחביס בכל המקומות, אבל אני לא הבאתי ולא לקחתי ולא קראתי ולא שום דבר הייתי אומר, מישהו שלא נשלח על ידי הפקוד.

כאשר לתמונה שהיחה בפקוד, אני רוצה לאמר, התאור

שתיארה היה בצורה מאד עדינה, בהשוואה למצב שהיה שם, אני בעיני, אני זוכר שהתבטאתי בזמן המלחמה, שבעיני כך אני ראיחתי אה ניהול מלחמת האזרחים בספרד. בחור ילד כשאני הייתי קורא על מלחמת האזרחים בספרד, כך נראה לי אז המעורבות של אנשים שונים, הייתי אומר בעלי גישה פוליטיה וכו, בהשפעה על מהלכי הקרב שהיו כשדה. אני חושב שכחפ"ק הפיקודי היו אנשים שלא היה להם מה לעשות שם.

אני חושב שלתיים חפה לא היה מה לעשות שם, ולפי דעתי ליהודה אילן,

למקוב:

קצין חנוך פקודי

א. שרון:

לא היה מה לעשות שם.

המשיכה: ר.ב.א.

6.8.74 - אחה"צ

רב/2

העד אלוף א. שרון

7930

היו"ר אגרנט

אני רוצה להעביר אותך לנושא אחר.

של פיקוד הדרום...

אני מבין שאתה אסרת לנו מה שהיה במקום אחר בחפ"ק

א. שרון

התחלתי לוטר.

י. ידין

אני אומר כך, אני הבנתי את מה שאתה אומר בתשובה לשאלה של השופט לנדאו, זה שאתה נגד הדברים האלה, שאחא לעולם לא עשיה את זה, ושאתה חושב שזה פוגע במסמך רבמסמעת הצבאית. זה נכון?

א. שרון

זה נכון וחיייתי רוצה להוסיף רק משפט אחד לזה, אני חושב שהדבר הזה נעשה במלחמה הזאת בצורה שאני לא ראיחי אף-פעם

י. ידין

בשפס מלחמה, ואני לא התמצתי אף אחת מהמלחמות בחצי יובל השנים האחרונות. היחה חופעה חדשה לגמרי. אני מוכרח גם לציין, שהמזור היה, שבפעם, אולי כי זה מסוך לתקופת הבחירות, שבפעם הועברה קבוצה אנשים שלמה ממערכת בחירות שבאגה במערכת בחירות והוכנסה כולה למערכת הסברה ועתונות, ונוכחות, אנשים שלא היה להם מה לעשות.

מיוחד?

א. שרון

אנפ מיניחי סיד קצין, אחד מקציני המבצעים שלי שנהרג במלחמה אחר כך בראש הגשר, זאב עמיה מנהלל, מינזחי אותו כקצין שישל

י. ידין

בכל נושא העתונאים. ולא טפלת באף נושא עתונאי, הם היו מקבלים תדריך או פרטים, לא טפלתי בהם, אזלי כחוך הנגמ"ש שלי, לא היה עתונאי ולא הוחזקו עתונאים, ולא טפלתי בדברים האלה. אני לא טפלתי בעתונאים בשום פנים ואופן.

אני ממשיך בשאלה הזאת. יש כל מיני דברים שהם אתר כך לא טובנים.

אני קבלתי לפני כמה חודשים עתון, תדפיס של "הדואר מגזין"

או משהו דומה אני לא זוכר בדיוק את שמו, נדמה לי פרלפורטר, והוא מספח שם, על

הכגישוח שלו אתך, כנגמ"ש שלך, הוא סכניס למאמר סקיצה של הכוחות. יכה אתה נמצא

ואיפה הכוחות, כדי להדגיש בדיוק את כל הדברים האלה. והוא מספר שם שאתה שלחת. אני לא יודע אם זה לא קדילק, או סטודבקר פרטי שלך או דוגב' כרטי שלך, להביא

6,8,74 - אחת"צ

7931

העדי: אלוף א. שרון

ע. יריין:

אותו אליך לחזית; וישבתם שם על ידי הנגמ"ש, ובקיצור מאמר שלם, אתה ראיח את המאמר הזה, אתה מכיר את המאמר הזה?

א. שרון:

אני ראיח את המאמר, לא קראתי אותו, אבל אני סוכר לומר - האיש הזה ביקר אחרי ה לחסה, כחקופה שיטבנו, אחרי המלחמה, אף פעם לא שלחתי שום מכונית שלי להביא אותו. השיחה אתו התנהלה במפקדה האוגדה, בקרון או נגמ"ש...

י. יריין:

כן, זו טעה שלי.

א. שרון:

והייתי אומר, זה היה במסגרת הביקורים שנערכו אחרי המלחמה, אני מציין, שזו לפי דעתי היתה חופעה חסורה סאד.

י. יריין:

אתה ראיח את המאמר הזה?

א. שרון:

ראיח אני צריך לקרוא את

היו"ר אגרנט:

אני ראיח שאול אולך, אולי הוכל לענות בקצרה על זה, כי שמענו

על זה כבר עדות, אבל בכל זאת אני רוצה לסמוע את דעתך:

ביחס לשיטה הקידום של קצינים לדרגות יותר גבוהות, גם לזה יש השלכה על מסמעת.

על הרגשה קצינים שהושכיס שהפלו אותם לרעה מבחינה זאת, האם אתה היית שבע"רצון

מהשיטה לפיה קודמו קצינים בשיטה הזו, האם אתה היית שבע"רצון מהשיטה, או שזו

היתה סיבה להתמרמרות של קצינים שתשבו שלא קודמו ולא בצדק, או אחרים שקודמו

על פניהם, האם היה לזה אצמא קשר עם עצם השיטה לפיה קודמו הקצינים?

א. שרון:

הייתי רוצה לחלק את החקופה שמדובר עליה: חקופת-טרותי

ובסיוני את החתום הזה לשתי חקופות. הייתי אומר חקופה שהסתיימו

ביטוי כהונתו של יצחק רבין כרמטכ"ל, קשה כמובן לחתום חתום מדוייק, הייתי אומר, שהי

חקופה אחת שהסתיימה בשנת 67 ובחקופה שהיתה אחריה, ואני לגבי החקופה שהיתה אחריה,

ממחתי בקורה חריפה, הן במסגרת מסגרות פנימיות, והן באופן ציבורי לגבי שיטה

מינוי מפקדים,

7932

6.8.74 - אתה"צ

העד: אלוף א. שרון

א. שרון:

אני חושב שבימי כהונתו של חיים בר-לב כרמטכ"ל, וכימי כהונתו של דוד אלעזר כרמטכ"ל, חלה נסיגה גדולה בנושא מינוי המפקדים. הייתי אומר, אני חושב שגם התרופפות השיטה בכל מה שנוגע לדרך או בהירת המפקדים. אני רוצה בשתי מילים לומר מה היה קודם, טבעי לחשוב בדרך כלל שאנשים יוצאים לדרך יחד, יש כאלה שמפקדים יותר מהר, ויש כאלה שמפקדים יותר לאט. אני חושב שזה יהיה נכון אם נאמר, פרט למקרים מיוחדים יוצאי דופן מיוחדים, שמי שהתקדם יותר מהר היה יותר טוב. אומר זאת לכם מישהו שהייתי אומר, לא פעם גרם צרות למסרבים עליו, אני עצמי, אז זה מנע ממני להתקדם? אז השהו אחי עוד א חצי שנה, אבל בסך הכל הדרך הייתה פתוחה. ואני חושב שהדרך הייתה לקדם את אלה שהיו יותר טובים, מה היה קורה עם האחרים? - בסופו של דבר כולם היו מגיעים לאיזה שהוא גיל, נאמר 40-45, כל הקבוצה הייתה נמלטה החוצה, שבחובט היו כאלה שהם היו כהפקיד של רמטכ"ל, היו כאלה שהם היו אלופי פיקודים, היו כאלה שנשארו אל"ם, וטבעי היה לחשוב, וזה גם היה נכון, שאלה שנשארו ס"א ואל"ם, היו פחות טובים מאלה שהדביקו במרוצתם את האחרים. אני אומר, כפי שקשה לקבוע קו, שזה קרה פתאום כדוריק, אבל לפי דעתי בימי כהונתם של שני הרמטכלים שהזכרתי חל שינוי בנושא הזה. ומה הייתה טענתה? - טענתי הייתה, שהתחילו להוביל, כל אחד התחיל לסחוב אתו את האנשים שלו. בא רמטכ"ל שכיהן קודם במיקוד צפון, דחקו את כל האחרים ודביאו אתרים, שהם לא היו פחות טובים, אבל הוא היה רגיל לעבוד אתם. הם היו מחבורתו וכן הלאה. אני החקומסתי, כפי שאף-פעם לא הייתה לו חבורה, לי אף-פעם לא הייתה חבורה, אני מתנגד חריף לשיטה הזאת.

בבנצל:

שיטה הסוסיס.

א. שרון:

זה גרם לכך שאנשים שהתחילו יחד אתנו, אבל לא התקדמו יחד

אתנו פתאום מישהו הרגיש, שהוא צריך לגמול להם, ואם צריכים

לעלות כדרגות, הלא בעצם, הקבוצה שעמדה בחפקדי מפתח במלחמת יום-כיפור, זאת היא שהתחילה את הדרך יחד אתנו או לפנינו, לפחות אני אומר את זה ביחס אלי, אבל היא

6.8.74 - אחח"צ

הער: אלוף א. שרון

א. שרון:

לא התקדמה באותו קצב. היא לא התקדמה באותו קצב, היא הייתה פחות טובה. ובכל זאת הוטסקה השיטה שאתה כאילו לוקח כיתה שלמה בסרכאות, ומוציא את כולה, חלק מהם בדרגות הכבירות ביותר. וחלק פשוט באופן טבעי, כי אין לה אפשרות של קידום, התחילו לולדל, הסורות התדלדלו ובמקום ללכת בצורה של ניקוי, אני אומר זאת באופן חיובי, ומתן או פתיחת דרך לקבוצה חדשה, התחילו למשוך אותם קדימה. זה מה שקרה. לפי דעתי אחד הדברים שקרו לנו, וזה גם היום לפי דעתי, הצבא עוד מוכה כדבר הזה. האנשים היום שנמצאים בתפקידי המפתח, יכול להיות שהם בעלי כשרונות כחמורם זה או אחר, אבל בסך הכל הם אותם האנשים שהתחילו את הדרך יחד איתנו, איתי או לפני, גם מבחינת קבוצה גיל אותו הדבר, אבל התקדמו יותר לאט.

היו"ר אגרנט

לך הייתה השפעה על המינויים בפיקוד דרום?

א. שרון:

הקצינים שהתקדמו בפיקוד דרום, היו צריכים לקבל את חות דעתך?

א. שרון:

הייתי אומר כך. פה ציינתי בהחלטה את האבסורד שנוצר.

א. שרון:

למשל, אני לא הייתי נשאל מי יהיה מפקד חטיבה בחזית החעלה.

זה לא היה בתחומי, או לא שאלו אותי. אחרי מאבקים קשים שהיו, הורה הרמטכ"ל,

שמינויים יובאו לירושלמי. דאך אגב, דבר שלא תמיד עמדו בו. אבל לא יכולתי

מעולם לקבוע מי יהיה, אני למשל לא יכולתי מעולם לקבוע מי יהיה מפקד גדוד,

או מי יהיה מפקד חטיבה, בחזית העיקרית של מדינת-ישראל.

היו"ר אגרנט: אתה לא היית נותן חוות דעה על מפקד חטיבה?

בשום פנים ואופן לא. אני הייתי נותן חוות דעה על מפקדי

א. שרון:

חטיבות, או מפקדי חטיבות מילואים שהיו. אבל אני לקח את

חזית החעלה, וזאת הסכנה קודם, את האנומליה שהייתה בנושא הפיקוד.

לי בזה הייתה מעט מאד אפשרות.

7934

6,8,74 - אתה"צ

הער: אלוף א. שרון

האם יש לך דברים שאהה אומר, איזה אימפלוקציה שהיה גם

בכנצל:

אלמנט פוליטי בקידום או לא?

לא הייתי אומר את זה. אני ראיתי סימנים של לפחות התבטאויות,

א. שרון:

אבל לא רצו לעודר את השאלה הזאת כאן, של התבטאויות בנושאים

פוליטיים אפילו בחס"ק הפיקודי. לזה אחס לא צריכים אותי, תזמינו אנשים שהיו

בחס"ק הפיקודי, אני יודע שהיו אנשים עתונאים שיטבו שם באופן קבע. נדמה לי

שיטעיהו בן-פורת ישב שם, נדמה לי שאיתן חבר ישב שם, נדמה לי שהם ישבו שם.

מדברים על קידום קצינים.

בכנצל:

לא הייתי אומר את זה. אינני יודע מה היו השיקולים. אני

א. שרון:

גם לא יודע אם מפקד חטיבה בצה"ל היה מוגדר כאופן פוליטי,

נראה לי שלא. אב מה שקרה כאן לפני דעתי, שמשוט במסך תקופה של 5-6 שנים, חל שינוי

בתפיסה הקודמת של צה"ל בעניין קידום מפקדים, זה מה שקרה. זו גם הסיבה מדוע יש

לנו היום, למשל, אלופי פיקוד, לפני דעתי, בגיל מנובר מאד בתשואה למה שהיינו

דבילים פעם.

לפני רשמה דב

7935

אג

- 71 - 80 -

ועדה החקירה - 6.8.74
ישיבה ק"מ - אה"צ
העד: אלוף א. שרון

אבל לא השפיע כאן המצב הכללי כמסק, מצב כח אדם, עזיבה
וכל הדברים האלה?

בכנצל :

אני מכיר את הצבא הישן. בנושאים האלה היו רמטכלים רבים
שנהגו באכזריות. אני מחכוון באפן חיובי באכזריות.

א. שרון :

היה להם ברור לגמרי שסאתר ואתה עוסק כאן בנושא של חיים של אנשים, אז בנושאים האלה
אין מטרות. זה לא דבר שאתה צריך להוביל אתן מישהו והוא לא מונה בזמנו אז עכשו יש
לנו הזמן למנות אותו.

תודה רבה לך.

היו"ר אגרנט :

הישיבה נקולה